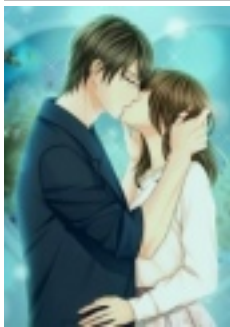

Tôi Và Anh: Thanh Xuân Rực Rỡ

Contents

Tôi Và Anh: Thanh Xuân Rực Rỡ	1
1. Chương 1: Phạm Văn Du	1
2. Chương 2: Vũ Tuấn Phong	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13: Kết	31

Tôi Và Anh: Thanh Xuân Rực Rỡ

Giới thiệu

Thể loại: Teen, học đường, tình cảm, nhẹ nhàng, hài, thanh xuân. Độ dài: 9-12 chương Nhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-anh-thanh-xuan-ruc-ro>

1. Chương 1: Phạm Văn Du

1.

-“Mày còn dùng dằng gì nữa hả? Đi ngay và luôn đi!”

Bố tôi mang bộ mặt vô cùng tươi tỉnh quát tôi, tay xách va li đồ đạc của tôi ra cửa, luôn miệng đuổi tôi đi học.

Tôi bực mình trước sự hăng hái thái quá của ông, hung hăng vạch lại: “Có ông bố nào đuổi con gái ra khỏi nhà nhiệt tình như bố không? Con 17 tuổi rồi, con có chân và khác tự đi được! Khỏi đuổi!”

Bố bực mình, chống nạnh: “Ai dạy mày láo thế hả???”

Tôi cười nhún nhử, xách đồng hồ chạy ra sân đón xe: “Chẳng biết tại ai cứ chiều con lắm vào cơ?!”

2.

Từ khi tôi nhận thông báo tới ôn thi Hóa học cấp quốc gia ở Hà Nội thì bố mẹ tôi đã rất phấn khích, chuẩn bị tất cả mọi thứ cho sáu tháng quan trọng này.

Mẹ tôi dặn tôi kĩ càng nhất có thể: “Du! Con xuống thành phố học, không có bố mẹ, phải chú ý học hành, không được yêu đương linh tinh rồi bỏ lỡ tương lai, ảnh hưởng nhiều lắm biết chưa? Mà thằng Quân nó cũng không để yên đâu đấy!”

Dặn dò kĩ như thế này chỉ có bà mẹ siêu kĩ tính của tôi thôi!

Tôi bĩu môi: “Con trai thời buổi này chỉ đáng xách dép cho con thôi mẹ ạ! Hehehe”

Mẹ lườm tôi đe dọa: “Hắn là xách dép nhé! Mấy nữa mày tit mất dẫn trai về nhà thì mẹ mới xử cho!”

3.

Đứa bạn thân nhất của tôi - Trần Hồng Ngọc, biết tin tôi xuống trường ở Hà Nội, cũng lon ton đòi bố chuyển trường đi theo tôi. Khổ lắm, nhà nó cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi điều kiện là có thừa, vì thế cái chuyện chuyển trường dễ như trở bàn tay.

Mặc dù lí do chuyển trường hoàn toàn là do tôi, nhưng nó vẫn vênh mặt bảo: “Chẳng qua trường đó nhiều gái đẹp thôi nhé! Mày tưởng mày to với tao á? Nằm mơ đi!”

4.

Tôi là tác giả của một số bộ truyện teen học đường không được nổi tiếng cho lắm, nghe hơi vô lí vì nó trái ngược với tính cách của tôi.

Dạo này vì thi thố bạn bệu nên tính bỏ cuộc, nhưng có một nick Facebook không có ảnh bìa cứ giục già liên tục đòi chương mới, tôi lại cần răng viết tiếp, nhấn tin gửi lời cảm ơn, còn nói chuyện khá nhiều với cậu ấy.

Chuyện lạ ở chỗ là cách nói chuyện của người này chắc chắn 99% là con trai nhưng lại chuyên gia xưng hô với tôi là ta - nàng. Q.Q Ghê quá cơ!

~Tôi định thi xong sẽ đi khui nắp bí mật này xem sao.

5.

Tôi học karate được 10 năm rồi, cũng đạt được đai đen ngũ đẳng. Cùng học với tôi có anh Tuấn boss đại ca đai đen bát đẳng vô cùng trâu bò. Anh ấy là siêu nhân, là thần thánh trong mắt tôi. Lại còn học giỏi chữ, môn gì anh cũng chấp tất cơ mà >.

Ừ thì, hihi, ngại quá, tôi “cờ zút” anh ý từ lúc anh nắn lại xương sơ cứu cho tôi khi tôi bị tai nạn xe suýt đâm năm 15 tuổi. Nhanh thật, thoát cái đã hơn năm rồi.

6.

Mẫu người con trai tôi sẽ lấy làm chồng, nhận diện bởi các đặc điểm nhận dạng sau:

Tên: đừng có dị như Cam Quýt Mít Dừa hay Chai Lọ hay Đục Ngầu hay gì gì đó là được.

Tuổi: hơn tôi khoảng 1,2 hoặc 3 tuổi.

Về ngoài: To cao, men lì, sọc xi, không cần chói lóa chỉ cần ưa nhìn. Nặng từ 68-85 kg, cao ít nhất mét tám.

Tính cách: Cầm sĩ bọ, cầm lăng nhăng, cầm gia trưởng. Phải hài hài, bựa bựa một chút mới vui.

Gia cảnh: Không quá đặt nặng.

Thật không biết có quá cao hay không?

Bố tôi đi qua, liếc thấy, khinh bỉ nhìn tôi: “Người như bố mày, tuyệt chủng hết rồi con ơi!”

Tôi im lặng.

Ông lại được đà nói: “Mà con gái như mày, có cho nó thèm lấy! Hứ!”

7.

Cái vụ tai nạn tôi kể lúc nãy, căn bản lỗi thuộc về tôi phân nửa, công bằng mà nói. Tại sao hả? Nghe này.

Hôm ấy tôi đi uống bia với vài anh em trong lớp karate. Uống tới bốn cốc to bọt, say lúthoáy. Vậy là tôi hững hờ đi bộ một mình lên đường cao tốc, nhảy lên lan can ngăn làn siêu nhân!

Ấy ấy ấy! Suýt! Đây là bí mật của riêng tôi, do ông bố ở nhà reo rắc từ bé, rằng siêu nhân có thể bay lượn, ợ ra tiền và được nói tục thoải mái!

Không thể hiểu nổi ông ấy định giáo dục tôi ra sao nữa!

Thế là cái lúc tôi đang dang rộng cánh tay đón ánh mặt trời lúc 13 giờ trưa chói lọi thì bị một tia sáng phản xạ từ kính xe ô tô cách đó khoảng 200m làm choáng váng, trượt chân ngã mẹ xuống đường.

Con bà nó còn ở ngay đầu xe nữa chứ!

Cái chân đáng thương bị ‘khắc’ một nhát, đau điếng người. Nhưng sự phụ bảo con nhà võ không được khóc, tôi lại gượng ngồi dậy, vừa xoa chân vừa chửi: “Người lái xe là súc vật à? Thấy người đứng đây còn cố tình soi, còn định đâm vào người ta nữa chứ! Súc vật! ĐM!”

Tên lái xe mở cửa, kiêu ngạo bước xuống. Ấn tượng đầu tiên của tôi là cặp kính đen che gần nửa khuôn mặt, ăn mặc rất sang chảnh.

Hắn ta hất hàm: “Cô muốn gây ấn tượng?”

Tôi dơ ra, rồi sau hai giây tiêu hóa, lửa giận ngùn ngụt bốc lên dữ dội: “Đồ con lợn xấu xí nhà anh, có chết tôi cũng đeo cần!”

May sao, vừa lúc đó đại sư huynh đến.

Tôi lè lưỡi trêu anh ra, quay đầu dựa vào anh Tuấn đi thẳng.

Đồ con lợn xấu xí, sĩ bộ!!!

8.

Tôi yêu những thứ sau:

Tiền tiền tiền tiền tiền! Tôi yêu tiền! Tiền ơi, ta yêu người nhiều lắm!

Trai đẹp trai đẹp trai đẹp! Tôi yêu soái ca aaaaaa!

Siêu nhân siêu nhân siêu nhân! Súp nê, Bát nê, Nhện nê! Tôi yêu siêu nhân oa hahahaha!

...

Hơn tất cả, tôi yêu gia đình tôi. Yêu ông bố suốt ngày trực trêu tôi và tiêm nhiễm vào đầu tôi những thứ kinh dị nhất quả đất. Yêu người mẹ tuyệt vời ông mặt trời của tôi, người dành cho tôi những gì tốt đẹp nhất. Yêu ông anh trai già 24 tuổi lúc nào cũng lăm nhảm nhắc nhở tôi từng li từng tí. Yêu con bạn thân ‘khẩu thị tâm phi’ quý tôi nhiều lắm nhưng chẳng bao giờ dám nói ra.

Và tôi biết là, họ cũng yêu tôi.

Rất nhiều!

2. Chương 2: Vũ Tuấn Phong

1.

Tôi 18 tuổi, tôi ở cùng mẹ tại một ngôi nhà ở gần trung tâm thành phố, cách trường đang học hơn 8km, nên tôi ngại đi lại, ở lại trường luôn tới cuối tuần mới về.

Bố tôi mất cách đây hai năm, giao cho tôi chuỗi nhà hàng buffet để tôi tiếp quản. Vì thế, tôi chỉ học nốt năm cuối cấp ba này, sau đó mới chính thức được trao quyền kiểm soát tài sản.

2.

Mẹ tôi là người Mỹ, theo bố tôi về Việt Nam được hơn hai mươi năm. Ở bà có sự hào phóng, thoải mái của người Mỹ, có sự nhẹ nhàng của người Việt Nam nhờ định cư ở đây lâu dài.

Một điều tôi không hề thích ở bà là cả ngày liền, trong đầu bà lúc nào cũng chỉ chăm chăm kiểm cho mình một cô con dâu, và luôn miệng bảo tôi đưa bạn gái về nhà trong khi tôi chưa có.

Người bố quá cố của tôi không hiểu chuyện này, tôi lại càng không.

3.

Nhưng tôi ghét đa số con gái. Theo tôi, họ ồn ào, giả tạo, yếu đuối và ngu nhược. Tôi cần một người trái ngược hoàn toàn, nhưng tuyệt nhiên không phải điều ngoa quá quắt như người đó.

4.

Mẫu người con gái mà tôi thích:

Tên tuổi: tùy

Vẻ ngoài: thanh tú, ưa nhìn

Tính cách: trầm ổn, ít nói, thật thà, trung thực, nhẹ nhàng.

Và tôi không mong muốn chính mình sẽ vượt qua giới hạn này.

4.

Tôi có hai người bạn thân. Một là Trương Thành Tú, hai là Nguyễn Anh Vũ. Họ đều gắn bó với tôi từ những ngày còn nhỏ. Suốt mười hai năm đi học, cả ba chúng tôi đều trong top 3 của trường, trong cả học tập lẫn thể thao.

Vì thể diện và danh tiếng, không ai trong bọn tôi nói ra, nhưng để đạt được điều này, cực khổ vẫn chưa thể diễn tả nổi quãng thời gian rèn luyện đó.

6.

Tuyệt đối đừng ai nghĩ tôi là người lạnh lùng bằng giá các kiểu, tuy tôi ít nói và trầm tính thật đấy!

Kì thực, tôi cũng chẳng có người bạn nào khác ngoài hai tên kia, vì cái tình ưa bạo lực của mình.

Ngựa mất, đánh!

Sai trái, đánh!

Nói nhảm, đánh!

Vô giáo dục, đánh!

Tào lao tỏ ra thanh cao, đánh!

Vét sọt tỏ ra đại boss, đánh!

7.

Mong ước thầm kín nho nhỏ của tôi, là có một đứa con gái mạnh mẽ như mẹ tôi, dám đứng ra đánh võ với tôi một lần, dù thắng hay thua đi nữa, tôi vẫn muốn vậy. Cơ mà, có ai dám đâu???

Suyt! Không cho nói hớ ra ngoài đâu nhé! Đây là bí mật!

8.

Tôi hỏi bà chị tác giả:

-“Họ nói tôi đẹp trai à?”

-“Ừ”

-“Tại sao khi tôi soi gương vẫn thấy mình khá bình thường?”

-“Đơn giản là vì cậu chưa đẹp trai bằng David Beckham!”

-“Túm quần là tôi có đẹp trai không?”

-“Cái chai nó là thế này, cái lọ nó như thế kia...”

-“Tôi hỏi cô đó, tôi có đẹp trai không thì bảo này?”

-“Có, có chứ! Đương nhiên cậu rất đẹp trai rồi! Không thì sao từ này đến giờ tôi chịu nói chuyện với cậu!”

À! Vậy là tôi có đẹp trai!

9.

Tôi nói rồi, tôi không thích hầu hết con gái. Cái người đó, tôi đề cập ban nãy, trong mắt tôi, chẳng phải người thương, cũng chẳng phải tốt đẹp gì.

Cô ta tự dưng nhảy đến đầu xe tôi, sau đó ăn vạ! May mà có người tới lôi cô ta đi, chứ không tôi phát khùng lên mất!

Đối với tôi, cô ta là con lợn!!!

Vụ việc này xảy ra đã lâu lâu rồi, gần 2 năm gì đó, nhưng tôi vẫn căm thù!!!!

3. Chương 3

1.

Có những ngày đẹp trời, Vân Du ngồi ngẩn ngơ nghĩ về quãng thời gian cấp ba mà hai người yêu nhau rồi cười ngất: “Thế mà trong bản khai mẫu người anh thích viết anh ghét những người bạo lực, điêu ngoa như em”

Anh mặc dù trong bụng tức anh ách, nhưng bên ngoài tỏ ra bình tĩnh: “Em nhìn thấy nam châm bao giờ chưa?”

Cô gật đầu: “Rồi mà. Anh hỏi ngu thế?”

Anh sầm mặt, thở dài giải thích cho cô bạn gái ngu ngốc của mình: “Giống nhau thì làm sao hút được? Phải khác nhau mới hút nhau chứ!”

- “Ồ...Ồ!”

2.

Vũ Phong đang rất khó chịu về bé kia.

Và không ai khác, con bé kia chính là Phạm Vân Du! Cô ta dám đánh anh, lại còn đá một phát vào... anh khi anh không chú ý nữa chứ! Còn nữa, cô ta có học võ!

Anh thề trên danh dự, không trả thù được cô, anh không còn là đàn ông. Ôi trời! Mất mặt quá!

Ừm, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

3.

Không có gì để bàn cãi, điều khích lệ hoặc làm tan vỡ tình yêu tốt nhất, hiệu quả nhất chính là điều ác mộng mang tên ‘kẻ thứ ba’.

Ở mỗi tình của hai người này, ta chỉ xét đến mặt tích cực, tức là khuyến khích, xúc tác phản ứng hóa học giữa họ xảy ra nhanh hơn thôi.

Trần Đức Khôi, anh trai của Hồng Ngọc, vì thích chị Du nhà ta nên cũng le te chuyển trường, ngày ngày bám theo sau chị ý tán tỉnh.

Từ trước quãng đó anh Phong đã thích chị Du, còn ngày ngày thấy tên kia quá chướng mắt, thế là đe dọa các kiểu rùm beng lên cả trường biết.

Tất nhiên, anh Khôi đã phải từ bỏ trong cảm hận trước sự ghê gớm của Phong đại ca.

4.

Cô nói: “Em bảo anh này, hình như mình có duyên đã man lun á! Đây nhé, từ đợt anh suýt đâm xe vào em, đến cái chổi ngu si của anh quăng vào trúng đầu em. E hèm, thế chả quá duyên chứ còn gì nữa?”

Anh bĩu môi: “Tại cô cứ dính vào tôi chứ làm sao!”

Kì thực, anh cũng cảm thấy vậy.

Có thể lắm, rằng số phận hai người đã được gắn kết từ lần đầu gặp nhau rồi.

5.

7 giờ sáng ngày thứ ba đi học, cái buổi sáng định mệnh. ĐM ĐM ĐM!

Ở bên này, Vân Du đang vui vẻ xách cặp vào lớp, miệng líu ríu líu ríu nói chuyện rôm rả với Ngọc.

Bên kia, Vũ Phong đang rất bực mình với cốc cà phê nhiều đường của tên sai vặt, tiện tay lấy chổi ở gần đó, dùng tám phần sức lực quăng vào tên kia ở ngoài hành lang.

Ai ngờ...

Sai vặt thân thủ quá nhanh nhẹn >.< cú=“” đầu=“” xuống=“” kịp=“” chổi=“” thân=“” yêu=“” tiếp=“” tục=“” hành=“” trình=“” bay,=“” bay=“” và=“” bay,=“” hạ=“” cánh=“” vô=“” cùng=“” an=“” toàn=“” lại=“” vô=“” cùng=“” chính=“” xác=“” vào=“” đầu=“” du=“” đại=“”>

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...!” - tiếng hét kinh thiên động địa vang lên.

-“ĐÚA NÀO? LẤN RA ĐÂY CHO BÀ!!!”

Cô thực sự tức nhé, cô đã làm ra cái tội quái gì mà đi học được ba ngày đã có người căm thù tới mức liệng chổi vào đầu???

Phong đại ca tính xin lỗi cô gái xui xẻo bị ném trúng, xong nghe thấy vậy, nóng máu: “Là tôi đấy!”

Giây phút hai người nhìn thấy nhau...

...thật là... máu chó quá đi!

Cô vút cặp, hùng hục xông tới, giơ chân định đá. Anh cũng chẳng vừa, tay giữ chân cô lại, dùng sức nắm chặt cổ chân.

Cô quát: “Con mẹ nó nhé! Cái tên mặt lợn nhà anh! Có lỗi còn đ*o nhận! ĐM!”

Dứ lời, cô thụi một nhát vào bụng anh bằng cùi chỏ.

Toét! Hiệp một, hai bên HÒA!

Anh kéo tay cô, quạt ngược ra đằng sau, ấn người cô xuống: “Hahahaha, xem cô có thôi chứ không này!”

Vân Du tức đến đỉnh điểm, mũi xì khói như trâu điên: “Mẹ mày!!! Chọc sai người rồi đấy! Địch!”

Tách, tách, tách! Xung quang toàn là tiếng camera, không một ai đứng ra ngăn cản, căn bản là không một ai dám động vào.

Cô bật dậy, vực tinh thần, tranh lúc anh còn bất ngờ, đá một nhát thật mạnh vào... bộ hạ của anh.

- “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...!”

Tới lượt anh ý hét.

Cô xoay người, nhặt cặp, thở hồng hộc: “Tôi cảnh cáo anh, còn làm vậy một lần nữa, ĐI MÀ CHỮA VÔ SINH!!! ĐM ĐỒ MẶT LỢN!”

Anh đỡ đau, gượng đứng dậy, tính choảng nhau tiếp. Tú cùng Vũ vừa đến, chưa kịp hiểu nhưng vội ngăn anh lại.

Cô quay đầu lại dần mặt: “Giỏi thì đánh tiếp đi! Tôi đánh anh sml!”

Truyện thuyết cứ thế được đồn xa sau khi dậm mồm thêm muối...

6.

Không hiểu sao, đánh nhau xong, bình tĩnh lại, cả hai bên đều thấy đối phương trông rất rất quen mắt.

Vũ Phong tức giận vô cùng, ngồi kể lể từ đầu chí cuối với bạn nhưng vẫn chưa nuốt trôi cục tức to đùng.

Danh tiếng du côn gây dựng 6 năm trời bị phá hủy trong 6 phút!

Vân Du bực mình, vừa chườm đá giảm sưng cổ chân, vừa lăm bắm chửi thề tên kia.

7.

Vũ Phong nghịch tóc bạn gái, trông y như bé trai năm tuổi: “Sao chúng ta đánh nhau, chửi nhau mãi rồi lại yêu nhau được nhỉ?”

-“Anh ngốc thế, là ghét quá hóa yêu chứ sao!”

Mờ mịt: “Như nào cơ?”

Vân Du nhìn ảnh thở dài, gập sách: “Giờ anh còn mắng chửi em được như hồi đầu nữa không?”

Anh giãy nảy: “Em hâm à? Đương nhiên không!”

Cô gật gù, xoa xoa cằm: “Ừ, đúng. Vì anh không mắng em được nữa nên quay ra thích em thôi! Có hiểu gì không?”

Anh nhăn mày: “Đúng là không nên hỏi em mấy cái thứ này mà!”

-“Này...anh ngứa đòn à?”

Vũ Phong ôm lấy cô, cười toe toét: “Biết là từ nay trở đi tôi yêu cô là được rồi!”

Tác giả: Black An.Jell

4. Chương 4

1.

Từ ngày đánh nhau xong, họ không gặp lại nhau.

Phù! May thật đấy! Không thì trời đất loạn hết lên mất, đánh nhau gà bay chó sủa!

Ấy ấy ấy, chết, tôi có nhầm đôi chút! Hi hi

Vì hai người đều là những con nghiện điện thoại thông minh, lại đều thích đi dạo một mình ở vườn trường. Oahaha, đúng như dự đoán, đi cái kiểu vậy thì chỉ có tông vào nhau chứ gì nữa?

Vân Du thấp hơn Vũ Phong gần một cái đầu nên tất nhiên đầu của cô va ‘cộp’ một nhát vào cằm anh.

-“Đệch! Đứa nào đi không nhìn?” - đồng thanh quát to.

Cũng đồng loạt ngược lên theo phản xạ.

- “Đồ con lợn nhà cô!”

- “Đồ con lợn nhà anh!”

Ồ hay quá nhỉ? Đến chửi nhau cũng phải giống nhau thế?

Anh giành nói trước: “Từ cái con bé nằm ra đường ăn vạ tôi, cô là đứa thứ hai tôi thù đấy!”

Cô cũng chẳng vừa, vặc lại: “Từ cái tên lái xe trâu điên, anh là thằng đòi bại thứ hai tôi căm. Hứ!”

Hai bên đều ngẩn người, ngỡ ra một lúc để tiêu hóa.

Vân Du lần này phản ứng nhanh hơn: “Ái chà! Tôi cứ tưởng mình nhầm khi thấy anh quen quen, ai ngờ lại chính là tên lái xe đần độn hôm đó!”

-“Cô mới đần độn ý! Tự dưng lao vào đầu xe tôi? Đồ mưu mô xảo quyệt!”

-“Anh là đồ vô đạo đức!”

-“Cô là đồ điêu ngoa!”

-“Mẹ kiếp!!!”

Họ chửi từ lúc mặt trời trên đỉnh đầu tới tối mịt.

Thiệt lòng, tôi chẳng biết họ chửi những gì mà nhiều thế nữa?!

2.

Anh trai Vân Du - Trần Minh Quân, cuối cùng cũng đã biết tin em gái vàng, em gái vàng, em gái kim cương của mình hẹn hò.

Phản ứng ban đầu là kinh ngạc, sau đó là tức, sau nữa là lo lắng. Anh lập tức bỏ dở gói thầu chung cư ở Sài Gòn bay thẳng về Hà Nội.

Nhắc máy gọi: “Du! Thằng đó là thằng nào?”

3.

Vân Du khỏe như trâu bị cảm lạnh, sốt 39 độ, rên hừ hừ như bị đại. Bạn Ngọc lại về quê tận Đà Nẵng, không thể lên kịp.

Cô chẳng quen biết một ai ở đây, thực ra là không ai dám chăm sóc cô, vì quá bạo lực.

Cô đành phải nhờ tới tên mặt lợn kia rồi!

‘Cốc...cốc’

Vũ Phong ra mở cửa: “Anh cứu mang tôi ngày hôm nay được không? Tôi sắp chết vì ốm rồi!”

Anh nhìn cô tàn tạ, mặt xanh lè, tóc tai bù xù, người nóng hầm hập, rớt cuộc, tặc lưỡi cho vào: “Vào đây tôi xem. Ốm thế kia mà lết tới đây được!”

4.

Tiếp đoạn ông anh trai già bảo vệ em gái yêu đuối >.

- “Vũ Tuấn Phong, 18 tuổi, bố mất, mẹ tên Lê Hương, người Việt gốc Mỹ. Gia đình có gia giáo, em vào nhiều lần rồi. Là chủ của 14 nhà hàng ở Hà Nội, Hải Phòng, Đà Nẵng”

- “Anh đang ở Nội Bài, 20 phút nữa anh qua. Đợi đấy!”

Vân Du vội vàng gọi cho Vũ Phong đến phòng trọ của mình, dọn đồ đủ kiếu. Cô mặc áo giáp chuẩn bị, từ tinh thần tới vũ khí tách họ ra.

Chuẩn bị cho sự gặp nhau của hai con người: một người yêu bạn gái như mạng và một người cuồng em gái.

Có ai ngờ rằng, họ không những không đánh nhau mà còn ngồi hàn huyên nói chuyện như huynh đệ lâu ngày không gặp, làm Vân Du không biết nên khóc hay nên cười.

Cũng chẳng ai ngờ rằng, đó chỉ là bề nổi của tảng băng chìm!

5.

Vũ Phong là một người bạn trai vô cùng tâm lý, anh thuộc lâu lâu những truyện mà cô thích, cả tên nam chính ngẫu lòi.

- “Ừ uôi cái đôi này êu quá đi! All in love á há há! Đọc chắc gần chục lần rồi quá!”

Anh ở bên cạnh đọc sách, nghe tới đó bỏ sách xuống, cau có: “Em suốt ngày đọc ngôn lù không chán à? Tên Từ Vi Vũ nào đó đâu có đẹp trai đáng yêu như anh? Đọc rồi cũng phải chán chứ nhỉ?”

Cô nheo nheo mắt, lè lưỡi chèo lái câu chuyện: “Thế em suốt ngày dính lấy anh thì anh có chán không?”

Vũ Phong nhồm dậy kéo cô vào lòng: “Ai cho em chán anh?”

6.

- “Phải chú ý học hành nghe chưa? Còn gần chục năm học nữa đấy!”

- “Đừng có lơ đãng mà đánh mất bản thân!”

- “Ăn uống cho cẩn thận đừng hoang vào, đủ chất đủ dinh dưỡng, cấm sục đi càn nào!”

- “Đi ngủ sớm, đúng giờ, không có chat chit, viết truyện quá khuya biết không?”

- “Thể dục, tập gym, chạy bộ chăm chỉ vào. Giữ cho khỏe rồi cân đối mới giữ được chân đàn ông, hiểu chưa?”

- “Thỉnh thoảng nhớ ra phải gọi điện cho bố mẹ đấy!”

- “Cuối tuần đi đăng kí học thêm võ cho lên bậc đi!”

...

...

Đó là 1/10 những gì Quân ca ca nhắc nhở Vân Du. Không thể giải thích nổi tại sao anh ý có thể nghĩ ra nhiều thế, hay đúng hơn, là lo lắng nhiều thế?

Anh ý quát lên: “Tôi cuồng em gái, kệ tôi!”

À, phải phải!

7.

Con gái khi yêu rất hay hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn. Ví dụ như Vân Du không nhẽo ôm cổ anh: “Anh có yêu em không?”

Vũ Phong nhìn cô chán chê liền quay mặt sang chỗ khác, không thèm nói.

Cô bẹo má anh, bắt quay về phía mình, hỏi bằng được: “Vũ Tuấn Phong! Em vừa hỏi anh có yêu em không? Há?”

Anh bực mình quát: “Tôi ghét cô lắm, chẳng yêu thương gì đâu! Ghét lắm! Thế nên cô ngừng việc hời hợt đi!”

Im lặng, không có một tiếng động.

Rõ ràng, từ khi yêu anh, Vân Du đã hâm hơn hẳn!

5. Chương 5

1.

Buổi chiều cầu vồng vắt ngang trời hôm đó, là buổi chiều vừa vui vừa buồn với Vũ Phong ; như thời tiết: vừa ẩm ướt vừa nắng chói chang.

Phan Đình Tuấn rời quê lên Hà Nội mở lớp dạy võ kiếm thêm thu nhập, hẹn gặp Vân Du ở quán cafe gần trường. Nói chuyện gần hai tiếng, cô nhận ra khi gặp anh, trái tim không còn đập rộn ràng lên hay bồn chồn không yên như ngày trước.

Cô hết thích anh rồi! Bây giờ, mảnh tình cảm ấy đã biến mất, nhường chỗ cho tình bạn, tình anh em. Dù sao, đó vẫn là cột mốc để cô nhớ về tuổi học trò trẻ con bồng bột của mình.

Đúng lúc, Vũ Phong đi ngang qua, thấy cô cười rục rờ, vui vẻ nói chuyện với người con trai khác. Bỗng dưng, anh thấy buồn.

Và anh muốn đi uống cái gì đó để giải tỏa.

Anh chọn quán bar, chọn uống rượu, uống thứ anh chưa từng động tới.

Cô là ai mà có thể khiến anh trở nên như vậy?

2.

Chắc có người tò mò, Vũ Phong nói gì với anh trai Vân Du mà khiến anh ấy đồng ý dứt khoát mối quan hệ này.

Như này đây!

- “Cậu thật lòng thích em gái tôi?”

- “Đúng, tôi yêu cô ấy!”

- “Chứng minh đi. Nếu không làm được, tôi nhất quyết không cho cậu dễ dàng đâu!”

Vũ Phong nhếch môi: “Anh mà không đồng ý, tôi sẽ làm cho Vân không còn sùng bái anh như trước nữa. Tôi nói được thì làm được.”

“Phốc” - Trúng tim đen ông anh trai.

Kẻ cuồng em gái như vậy thì làm sao chịu được lời đe dọa sỗ sàng như vậy chứ?!

Được lắm, hahaha, Vũ Phong - Minh Quân: 1-0!

3.

Vân Du có nhiều thói quen, dậy từ 4 giờ sáng để tập võ là tốt, nhưng mãi 11 rưỡi đêm mới đi ngủ là vô cùng có hại, anh không đồng ý chút nào.

- “Em bỏ ngay cái thói ngủ muộn đi! Đã xấu như ma còn tí tổn phá hoại nhan sắc!”

- “Được rồi, được rồi mà! Em khác bỏ, yên tâm đi!”

Thế mà ba tuần sau mèo vẫn hoàn mèo, thậm chí 12 giờ cô mới chịu lên giường.

Anh quyết định, tối nào cũng sang phòng cô dỗ cô đi ngủ bằng được mới thôi!

Kế hoạch diễn ra khá tốt, gần 10 giờ, Du Du bé nhỏ ngủ được. Ai đó lại mãi mê nhìn cô khi ngủ, quên cả thời gian, 11 giờ mới lê bước trở về phòng mình, và, thêm một lúc sau mới nhắm mắt.

Ồ, thế cuối cùng là ai cần ru ngủ sớm đây???

4.

Tin tức hai người yêu nhau nhanh chóng đến tai nhị vị phụ huynh đang ở quê nhà.

Trái ngược với thái độ tức giận, điên cuồng đã được dự đoán, mẹ cô lại hào hứng kể chuyện cho ông bố nhí nhỏ nghe:

- “Ông ạ! Con bé Du nhà mình có người yêu rồi đấy! Tôi vừa mới biết xong, thằng Quân nó kể cho tôi.”

- “...”. Im lặng không tiếng động.

- “Này! Ông com mừn, phát biểu cái gì đi chứ! Tin vui như vậy cơ mà?”

Ông bố ngược lên vô tội hỏi: “Du là con bé nhà nào đấy?”

Mẹ: “...”

5.

Khi Vân Du vào trường được 10 ngày...

Cô rất thích đi dạo một mình ở con đường vắng gần trường. Con đường này khá rộng, lại kéo dài, lưa thưa người đi qua, vừa là chỗ dạo mát thả lỏng tinh thần, vừa là nơi cho bọn du côn thanh toán lẫn nhau.

À, cô cũng nằm trong ‘bọn du côn’ ấy cơ mà! Suýt quên mất!

Cô thấy 4 5 vụ oánh nhau bầm dập ở đây rồi, mỗi tội lười động tay chân nên không tham gia.

Ô kìa! Lại có mấy tên bặm trợn đuổi theo sau người nào đó! Nhìn mấy tên đó nguy hiểm phết, cầm cả dao búa gậy gộc lăm lăm trong tay kia!

Khoan! Người nào đó nhìn quen lắm! Xem nào...?

Hả??? Là tên mặt lợn đó kìa!

Vân Du bẻ bẻ khớp tay, chạy ra hành hiệp trượng nghĩa cứu người.

Anh thấy cô từ đầu hùng hổ xông tới, ngạc nhiên. Dù không thích cô lắm nhưng hai người vẫn phối hợp rất hiệu quả, xử lí đơn giản bọn xã hội đen.

Anh lịch sự mở lời: “Cảm ơn cô”

Cô cười tít mắt, gạt bỏ hiềm khích: “Có gì đâu, lâu lắm tôi cũng chưa đánh người. Vận động chút cho khỏe người thôi!”

6.

Ngày Vân Du đi thi đã tới. Sau khi được gia sư miễn phí Vũ Tuấn Phong dạy kèm hơn 3 tháng, giờ thì cô cảm thấy rất thoải mái trước khi thi.

Vũ Phong đại nhân đích thân đưa ‘con gái nuôi’ đi: “Được rồi, làm bài tốt nhé!”

Cô bĩu môi, lườm: “Anh chúc được có vậy thôi à?”

Anh nhăn mày, khề quát: “Đm, chúc nữa thì kết quả cũng có tốt hơn được đâu?”

Vân Du toe toét nhìn anh, quay đầu bước vào phòng.

Vũ Phong nhìn chăm chú bóng lưng cô, lẩm nhẩm: “Anh biết em sẽ làm rất tốt mà!”

7.

Câu chuyện tình yêu tình báo của cặp đôi Phong Du đã trở nên vô cùng nổi tiếng ở cả trong và ngoài trường với tốc độ phủ sóng nhanh hơn cả 4G.

Có lẽ với người khác thì họ sẽ im hơi lặng tiếng đợi tin đồn bay đi, nhưng Phong Du là ai???

Là nổi tiếng trong nổi tiếng, truyền kỳ trong truyền kỳ cơ mà!

Hai người ngạo nghễ công khai tình cảm ở bất kì hoàn cảnh nào.

Có người hỏi Vân Du: “Cậu với anh Phong, ai là người tỏ tình trước?”

Cô tự hào khoe: “Tôi! Cậu thấy tôi nhanh chân không?”

- “Ồ, chị không thấy ngại khi mình mở lời trước à?”

Cô cúi, cúi đầu người kia một nhát: “Thời đại này còn quan trọng cái kiểu nam phải tỏ tình trước ấy hả?”

Lại có người hỏi Phong: “Lí do anh và chị Du yêu nhau?”

Anh bực mình, đập cho người kia một cước: “Đệch! Tôi yêu ai, lí do ra sao liên quan quái gì đến cậu, hửm???”

Vậy vì sao họ nổi tiếng? Cứ hỏi hai người bị đánh kia là biết!

8.

- “Hôm nay anh phải đi làm không?”

- “Có thì sao mà không thì sao?”

- “Chẳng làm sao cả, em thích anh ở nhà thôi!”

- “Thế anh không đi làm nữa, ở nhà với em nhé?”

- “Không! Không! Anh đi làm kiếm tiền cho emmmm!”

- “Không! Anh quyết ở nhà rồi, nghỉ làm!”

- “Cút!!! Cút đi làm đi!”

- “Trưa nay ăn bún tết nhé!”

- “Anh thay quần áo đi làm làm gì? Ở nhà thôi!”

- “...”!!!

6. Chương 6

1.

Ngày thứ hai mươi ba Vân Du vào trường học mới...

Tiền chị đại của trường, ha ha ha, chính là chị đại trước khi cô đến, đòi gặp mặt đấu solo với cô tại khuôn viên sau trường!

Cô không ngần ngại gì, đồng ý ngay, một cách cuồng ngạo.

Tới nơi, Tạ Thiên Hương mở lời châm chọc đầu tiên: “Hóa ra mày cũng có gan đến tận đây à? Tao tưởng không dám chứ!”

Vân Du nhìn cô ả bằng nửa con mắt, quay mặt ra phía khác.

Giọng nói bên kia có vẻ cao hơn...như cố tình cho ai nghe thấy.

Phải rồi!!! Máy quay! Ôi dào, định cho hiệu trưởng xem ấy hả? Trò này quá cũ rồi, để xem cô xử lí ra sao, bà cô này lại mượn cớ có người quen đây mà!

- “Loại người ra về ta đây đòi cướp ngôi của tao nhiều lắm, không đếm xuể cơ. Đứa như mày, chẳng khiến tao quan tâm nhiều!***** ”

‘Không quan tâm nhiều thế mày hú tao ra đây làm quái gì??’ - Vân Du tự hỏi.

Cô hơi lên cơn he, vuốt khoe miệng đáp trả: “Cô qua đây, thử xem đã rồi hãy nói!”.Ngữ điệu nâng lên, biểu lộ sự chế giễu, chọc vào bản bằng chó điên của con mụ kia.

Cô ả tức tối tiến nhanh về phía Vân Du, tính giở quẻ; cô lùi về phía sau, liếc mắt canh để cách xa cái camera. Đảm bảo khoảng cách không còn nguy hiểm, cô nhếch môi, dùng nửa sức lời xềnh xệch bà cô kia về phía khuất, vừa đánh đấm vừa chửi lớn:

- “Mày tưởng tao bình thường như người khác để mày và bà hiệu trưởng họ hàng nhà mày ăn hiếp á? Đ*o dễ dãi! Tao không dễ yên cho mày đâu nhé! Loại chơi bản bữa như mày đòi solo với tao? Ôi, hài vch! Ừ, cho mày sướng nhé, vênh mặt lên nữa đi! Máy quay à, ghi âm à, chưa làm gì được đâu, cứng còn non và xanh lắm! Tao đánh cho mày sml!!!”

Thiên Hương bị đánh tơi tả, tức tối bỏ đi.

Ngày hôm sau, Vân Du bị gọi lên phòng hiệu trưởng.

2.

Blah blah blah...

- “Em có biết đánh nhau với bạn Hương như vậy là ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến danh tiếng và uy tín của trường ta không?”

- “Cô không thể ngờ, một học sinh ưu tú như em lại bạo lực như vậy!”

Vân Du chêm lời: “Cô có thể trông lại cháu gái cô!”

Bà hiệu trưởng không ngờ bị vặc lại, cáu giận thổ hồng hộc; lại nói một hồi chỉ trích Vân Du: “Em sẽ phải chịu trách nhiệm cho việc này!”

Cô cười hiền: “Cô ơi, bằng chứng đâu cô cho rằng chính em đánh bạn ấy ạ?”

Ngập ngừng: “Ừm, theo lời khai của bạn ấy. Còn có cả, có cả, cả camera cơ mà!”

- “Cô làm ơn cho em xem với ạ!”

Làm ơn đẩy nhanh mọi thứ đi, cô mệt với việc giả ngoạn hiền quá rồi!!!

Xem lại cả đoạn băng được quay, chẳng có gì cả, thế là Vân Du được thả về trong yên bình, à, trong cả sự tức giận của hai cô cháu nhà kia. Bữa!

Rồi tin tức bay đến tai Vũ Phong, anh đến tận phòng hiệu trưởng nạt nộ một phen không nói rõ lí do, thực ra là muốn xả tức cho cô, mà khi đó thì Vân Du chẳng mấy may biết gì.

Trọng tâm cần hiểu là tại sao Vũ Phong lại đến phòng hiệu trưởng?

Hay là, có nguyên nhân gì đó sâu xa?

Ai biết.

3.

Ngày Vân Du đi gặp bà Lê Hương, cô chẳng hiểu tìm cứ đập thành thịch như đánh trống. Nếu biết trước khi đi là sẽ căng thẳng vậy thì cô đã không đi rồi.

Vũ Phong an ủi cô, mặc dù có hơi thô một chút: “Có gì đâu mà phải lo nào? Yên tâm đi, có anh ở cạnh rồi mà!”

- “Biết vậy nhưng vẫn cứ lo chứ. Mẹ của bạn trai chứ có phải một người phụ nữ 38 tuổi bình thường đâu!”

Anh hôn nhẹ vào má cô, nhẹ nhàng dỗ: “Dù sao sau này chẳng là mẹ chồng em!”

Vân Du đứng hình.

4.

Vũ Phong rất rất thích ăn đồ ăn do Du Du bé nhỏ nấu. Cũng không phải vì nó quá ngon, mà vì do tự tay cô nấu nên nó mới khác so với đồ ăn bình thường.

- “Con gái nuôi, nấu gì cho anh ăn đây?”

Cô ghét lắm cái biệt danh này, muốn đánh cho anh một trận nhưng thấy ai kia tỏ ra quá hào hứng với món ăn tối nay nên lại để yên, kéo anh xuống bếp nếm thử vài thứ.

Vân Du thấy hạnh phúc của mình đơn giản thật, chỉ là nhìn anh ăn đồ ăn chính mình nấu, trong lòng nhẹ nhõm đến lạ thường.

5.

Vân Du rất xinh, không phải xinh kiểu hotgirl ngực to óc quả nho, mà xinh một kiểu, như Vũ Phong đánh giá, là vô cùng vô cùng khác với những người con gái khác.

Cũng không nên tin vào lời anh ý lắm, vì ‘người tình trong mắt hóa Tây Thi’, hãy tin theo lời tôi nói đây này!

Tôi không hề tặng bốc một tí nào, nhan sắc chị Du hơi bị kinh người đó nha! Ờ thì giỏi thế nào thì giỏi, tốt thế nào thì tốt, không có nhan sắc tôi thế chẳng soái nào dám ngó đâu cơ!

Lần đầu tiên Vũ Phong nghiêm túc đánh giá cô lại một lượt, cảm giác đầu tiên: cô rất xinh. Tiếp đó mới để ý tới tính cách của cô cũng không tệ, tích cực hơn, là khá thoải mái.

Đó là bước đầu của một mối quan hệ.

Thế mới nói câu ‘Tốt gỗ hơn tốt nước sơn’ thời nay cũ quá rồi!

6.

‘Thích một người cần thời gian dài

Yêu một người chỉ cần một giây là đủ’

Hôm ấy, Vân Du đi ăn tối cùng mọi người trong khoa Hóa, trong đó có cả Vũ Phong. Zê!!!

Tất nhiên là ai cũng nghĩ anh sẽ chẳng tham gia đâu, nhưng vì anh thích Du Du bé nhỏ rồi nên không đời nào anh để cho cảnh ‘mỹ nhân vào miệng cọp’ xảy ra, căn bản là vì khoa Hóa duy nhất có mình cô là nữ.

Chỉ có cô là nữ, nên cô bị chuốc say là tả. Sau bữa tiệc, ai cũng về hết, còn hai người ở lại.

Vũ Phong nhìn cô, thở dài, yên lặng xóc cái xác ma men lên lưng công về.

Vân Du dùng một chút tỉnh táo cuối cùng, cười tươi rói, vỗ vỗ vai anh: “Cảm ơn nhé!”

Cô đâu biết rằng, giây phút ấy, cô đã yêu anh rồi!

7.

Lúc hai người bắt đầu hẹn hò là khoảng gần ba tháng sau khi cô xuống Hà Nội học. Tôi cũng khiếp đảm với tiến độ nhanh như chớp của họ.

Không những giúp cô học mà anh còn khuyến khích cô đi tập thể dục cùng mình: sáng sớm đi chạy bộ, chiều đi tập gym.

Ban đầu, Vân Du lười lắm, nhưng nếu không đi thì anh nhất định sẽ cú xuống vác cô đi bằng được. >.

Và giờ thì ngày nào họ cũng đi tập rất đều đặn, còn rất chi là vui vẻ nữa cơ!

Vũ Phong ga lăng, chăm sóc bạn gái từng tí một. Điển hình như bây giờ đây:

- “Em đeo ngay cái giày thể thao chuyên dụng vào cho anh, cứ đi cái đôi cũ kia rồi hỏng hết chân!”
- “Đã bảo được mà, anh cầu nhàu lắm thế???”
- “Chẳng làm sao đâu, tôi sợ con tôi sau này lấy tính xấu của cô thôi!”
- “Này nhé, anh trêu người nó vừa vừa thôi!!!”

Lại mất công Vũ phong nửa quỳ xuống, cẩn thận đeo lại giày, buộc dây cho cô.

Yêu nhau, cũng là khiến cho nhau tiến bộ, tốt hơn từng ngày...!

7. Chương 7

1.

Vân Du vừa ăn cơm xong, bật máy tính đăng truyện. Đang đánh máy thì anh mở cửa bước vào, gọi:

- “Vân! Anh đi làm về rồi! Em làm gì thế?”

Cô bỏ dở việc, lập tức chạy ra cửa: “Em nghịch máy tính một tí giết thời gian. Anh ngồi xuống đi, bật điều hòa lên, này giờ em chưa bật. Để em vào bếp lấy sữa chua dẻo cho anh ăn thử”

Vũ Phong tò mò nhìn vào màn hình máy tính đặt trên bàn, thấy tên truyện, tên tác giả, sững sốt: “Em là tác giả của bộ truyện này hả?”

Cô bê đĩa sữa chua ra, nghe vậy liền gật đầu, lấy một miếng đút cho anh, giải thích: “Vì cái nick Vũ Hương cứ giục già ra chương mới nhanh lên nên em phải cố viết, hì hì, kể ra có người hóng truyện rồi ủng hộ mình như thế tự hào lắm!”

Anh bế gọn cô vào lòng, cười nói: “Em nghĩ sao nếu anh là chủ của nick Vũ Hương đó?”

Cô tin ngay, ngạc nhiên quay đầu lại: “Woaa, không ngờ anh lại đọc truyện sến, lại còn đọc đúng bộ em viết nữa chứ. Số phận thần kì quá đi!”

- “Anh có đọc đâu, em hâm à! Là mẹ anh đọc rồi lôi anh vào, bắt anh tuần nào cũng phải bình luận ở dưới để cổ vũ em!”
- “Cô Hương teen quá! Há há há!”

Đôi khi, chính những điều kì diệu nho nhỏ trong cuộc sống làm chúng ta thêm gần nhau hơn!

2.

Sau ngày Vân Du giúp anh đánh nhau, tự dưng anh lại muốn mời cô đi ăn.

Lấy hết sức dũng cảm, anh ngỏ lời mời. Điều bất ngờ là cô vô cùng thoải mái nhận lời, nhanh chóng về phòng trọ thay đồ sẵn sàng.

Vũ Phong hỏi: “Sao cô lại nhận lời đi chơi với tôi?”

Cô đang cầm cái thìa đưa lên miệng gặm gặm, vội nhả ra trả lời: “Anh mời thì tôi đi thôi!~ Chúng ta cũng có phải là quá ghét nhau đâu mà?!”

Anh chợt thấy buồn cười với câu trả lời hơi ngốc của cô, thả lỏng người, nói: “Tí nữa ăn xong, tiện đường, đi chơi luôn được không?”

Vân Du vô tư nhìn anh cười rục rịch: “Ừay, hay đấy! Thế thì anh bao tôi toàn bộ nhé, hôm nay tôi quên mang theo tiền rồi!”

Vũ Phong: “...”

3.

CHUYÊN MỤC SỐNG ẢO CỦA CẶP ĐÔI NHÀ CHÚNG TA:

-Vũ Phong gọi Vân Du là Vân, lưu tên của cô trong điện thoại là Du Du bé nhỏ. ^^

-Vân Du gọi Vũ Phong là Lợn, trong điện thoại của cô lưu tên anh là Lợn ú ú ú ú

Anh bữu môi kêu gào đòi công bằng: “Vân! Anh có ú tí nào đâu mà em lưu anh tòi tệ thế này!!!”

- “Phải lưu đặc biệt một tí như thế thì em mới không quên mất anh!”

Khà khà, đấy cũng là một lí do để ngại biện khá là chính đáng nhỉ?

Vũ Phong phát điên kéo tay cô ngồi xuống, đặt tay cô lên ngực mình, đe dọa: “Du Du bé nhỏ, em thử nghiệm xem anh có ú không nhé?”

Cô xám mặt lo sợ, vùng dậy chạy biến khỏi nơi nguy hiểm. Anh cứ dọa cô kiểu này chắc tim cô rớt mất!

Đẹp trai thế cơ mà!!!

-Hai người cùng nhau thay đổi tình trạng trên facebook là ‘đang trong một mối quan hệ’

-Thường xuyên đăng ảnh nắm tay nhau, ảnh đi picnic, du lịch lên trang cá nhân rồi viết cap ‘Tao sẽ để đây và không nói gì’. Mục đích là muốn cho dân tình ghen đỏ mắt

-Tối cuối tuần nào hai anh chị tụ tập là y như rằng phải chụp ảnh selfie tới nát máy. Trong mỗi máy, chưa tính ảnh chụp trộm thì có khoảng hơn 400 bức ảnh chụp cùng nhau với đủ các sắc thái biểu cảm. B612, Meitu, Snow, 360,... đều được sử dụng tối đa.

4.

Từ ngày Vân Du nhận ra mình thích anh, người cô cứ bồn chồn không thể yên. Sau ba tiếng đồng hồ ngồi vật lộn đấu tranh tư tưởng với Ngọc, cô quyết định đi tỏ tình.

Woaaaaaa! Hâm mộ sự thẳng thắn của cô ý quá!

Trước khi cô đi tới chỗ hai người hẹn gặp, Ngọc cổ vũ cô: “Cố lên nha mày! Thành công được đồng ý thì nhớ gọi điện báo cho tao. Nếu không thì về đây tao an ủi, yên tâm. Tao đợi mày!”

Chỉ có bạn thân mới nói được những câu đó. Vân Du tin là vậy.

5.

Không có lo lắng ngoảnh, theo đúng tính cách trung thực thật thà dũng cảm của Vân Du, cô nói vào chủ đề ngay tắp lự: “Vũ Phong, em thích anh!”

Mặc dù người tỏ tình là chị đại Phạm Vân Du nhưng cũng không thể tránh khỏi tình trạng mặt đỏ, tim đập thình thịch như những người con gái bình thường. Tìm mãi mới ra một cái chứng minh chị ấy là con gái!

Vì Vũ Phong đã thích Vân Du trước, nên đương nhiên anh rất sung sướng. Cơ mà vẫn không quên trêu đùa cô một chút cho vui: “Con gái bây giờ bạo dạn thật! Tự mình đi tỏ tình ha!”

Du Du bé nhỏ không nhận ra trò đùa ngu xi của anh, vừa bực mình vừa buồn nhưng lại không biết bày tỏ cảm xúc, chỉ cau mày nói: “Ồ đấy! Em không thích lằng nhằng, tóm quăn là có thích em không?”

Hay thật, bản sao của Tề Mặc phiên bản nữ Việt Nam đây rồi!

Anh cười toe toét, nhào đến ôm chầm lấy cô, rừ rừ: “Đương nhiên là có thích rồi! Em tỏ tình với anh xong là phải chịu trách nhiệm với cuộc đời anh đấy!”

Ồ! Đúng là cặp đôi khác người, đến cách tỏ tình cũng dị nữa!

6.

CHUYÊN MỤC KHUI BÍ MẬT CỦA CÁC NHÂN VẬT:

-“Vì sao bố của Vân Du lại nhồi vào đầu cô sự yêu thích siêu nhân từ nhỏ?”

-“Câu hỏi hay xuất sắc! Vì ông ấy cũng thích siêu nhân từ nhỏ, và cái này do ông nội Vân Du truyền cho.”

-“Quả là gia đình ba đời kì quặc! Vì sao Vũ Phong không tỏ tình trước?”

-“Thứ nhất, vì con gái tỏ tình đang là mốt. Thứ hai, Vũ Phong chưa kịp nói, hờ hờ, anh ấy hơi nhát gan ý mà! Thứ ba, các bạn không đọc đoạn tôi nói hai người họ khác người à???”

-“Vì sao bố của Hồng Ngọc lại cho cô ấy chơi với Vân Du bạo lực, và sao ông ấy giàu thế?”

-“Quá đơn giản, vì ông là đại ca xã hội đen chuyên cho vay nặng lãi và cầm đồ có tiếng!”

-“Quào! Ấn tượng thật! Nửa nè, vì sao họ của anh trai ruột Vân Du lại là Trần mà không phải họ Phạm như cô ấy?”

-“Nhà có mỗi hai anh em, phải một người theo họ bố, một người còn lại theo họ mẹ mới công bằng chứ!”

-“Vì sao Vân Du lại gọi Vũ Phong là Lợn?”

-“Cô ấy thích lợn, thích cả Vũ Phong. Việc kết hợp hai sở thích với nhau là rất tốt, đầy tính nhân văn!”

-“Bà Lê Hương có quý chị Du không?”

-“Gọi chị ấy là con dâu, suốt ngày đòi Vũ Phong đưa về nhà, mua 1001 thứ đồ từ quần áo tới đồ ăn cho cô, lại còn chăm đi dạo các cửa hàng đồ cưới cho hai người, đi hơn hai trăm cây số đến thăm nhà thông gia có tính là quý không hả?”

-“Câu cuối nha tác giả, cái này tôi thắc mắc nhất nên để cuối cho nó nổi bật này. Vì sao anh Tú với anh Vũ - bạn thân nhất của Vũ Phong lại ít lộ diện thế? Rõ ràng họ đẹp trai mà!”

-“Dễ hiểu thôi, phải thông cảm cho họ. Vì hai anh ý yêu nhau nên không muốn mọi người chú ý!”

-“Hu hu hu, gừng càng già càng cay, trai càng đẹp càng gay!!! Hu hu hu hu hu!!!”

8. Chương 8

1.

Nhắc về vấn đề Vũ Phong là một người bạn trai rất tâm lí.

Thấy cô ngồi buồn buồn ở ban công, anh tiến lại gần, hỏi: “Em ngồi đây làm gì? Có chuyện gì không vui nào?”

Cô kéo anh xuống ngồi cùng mình, nhỏ giọng trả lời: “Mấy hôm nay anh toàn đến nhà hàng thôi, chẳng để ý đến em gì cả!”

Không thể ngờ Phạm Vân Du cũng có ngày như thế này! Há há há!

Anh ôm cô, bẹo má nịnh nọt: “Thế bây giờ anh về nhà với em rồi đấy thôi! Xem nào, Du Du bé nhỏ của anh từ bao giờ trẻ con thế chứ!”

- “Được rồi, được rồi! Tí nữa anh đưa em về ngoại ô để mẹ nấu ăn cho em được chưa?”

Lại một vấn đề làm tác giả tôi hâm mộ cặp đôi này, chưa thấy cô gái nào được mẹ chồng chiều đến vậy đâu?!

2.

Ngay sau khi Vân Du tỏ tình với Vũ Phong, anh đã lập tức bắc loa thông báo rộng rãi với cả trường, đánh dấu ‘chủ quyền’ của mình với cô. Khắp các nơi, từ facebook page cá nhân tới page của trường, lớp hay cả bảng tin online của trường... đều thấy xuất hiện tin tức này.

Vân Du đỏ mặt tía tai chạy đến lớp anh cáo trạng, tính cách bà chằn làm cô vẫn có thể đập đổ bàn ghế một cách vô tư: “Vũ Tuấn Phong!!! Anh ra đây ngay cho em!”

Cả lớp khúc khích cười thầm. Vũ Phong bật dậy từ trong góc lớp, lon ton chạy ra, ngơ ngác nhìn.

Cô lấy sức đẩy anh ra khỏi phòng học, cau có chỉ vào đồng tin, gầm lên: “Anh xem anh làm em bị mọi người xoi mói đây trên này này! Đồ con lợn kiaaaaaa!!!”

Anh đứng ở phía sau dựa cằm vào cô vừa ngáp ngủ vừa nói: “Anh gỡ luôn đây. Dù sao mọi người cũng đều đã biết hết rồi!”

- ”HẢ?”

Cô chưa kịp hiểu ra, anh đã xóa luôn rồi.

Có người tò mò đi theo hóng chuyện, nhìn thấy cảnh này, vội vã chụp lại, tính chia sẻ cho bạn dân thiên hạ xem cùng.

Bên này, Vân Du cười tíu mắt, vỗ vai anh khen ngợi: “Thế mới là bạn trai ngoan chứ!”

Vũ Phong giả vờ ngoáy ngoáy lỗ tai: “Em vừa gọi anh là gì cơ?”

Cô nóng bừng mặt, kiên quyết phủ nhận: “Em có nói gì đâu?”

- “Nói lại đi, anh chưa nghe kĩ!”

- “Không nói đấy!”

Anh cười vui vẻ, dụ dỗ: “Đi ăn gà không?”

- “Có, có chứ!”

- “Thế thì gọi lại anh nghe đi!”

- “Bạn trai, bạn trai, bạn trai, bạn trai, trại ban, à nhầm, bạn trai...!”

3.

Sau ngày thi quốc gia môn Hóa được một tuần, sắp xếp việc học xong xuôi, Vân Du quyết định về nhà. Cô lên xe Thế Anh rời bến Mỹ Đình lúc hơn 8 giờ sáng. Đi được một đoạn, sức nhớ ra, cô nhắn tin cho mẹ thông báo mình đang về, đi xe nào và tầm mấy giờ sẽ về đến nơi.

Ông bố nghe tin xong thì háo hức lắm, nhưng tỏ ra chán chường, vác bộ mặt ỉu xìu bắc ghế ra giữa nhà xem nót tập siêu nhân; mẹ thì mừng hóm, chạy ra chợ mua ít đồ ăn ngon tính đãi con gái một bữa hoành tráng.

Tự dưng ma xui quỷ khiến, ông bố nhà ta lại mở sang kênh thời sự cập nhật tin tức. Đập vào mắt ông là dòng tin “Nhà xe Thế Anh từ Hà Nội đi XX vừa gặp tai nạn tại quốc lộ 37”.

Ông đơ ra một chút rồi giật mình, vội vã vợ cái điện thoại gọi cho vợ: “Mẹ nó ơi, xe ô tô con bé Du đang đi về gặp tai nạn rồi! Bà về ngay để liên hệ với thằng Phong đi!”

Mẹ đánh rơi ‘phịch’ đồng đồ xuống, tắt tả chạy về. Mặc dù đang rất hoảng sợ nhưng bà kịp nhận ra, chưa bao giờ thấy chồng mình cuống quýt như thế này.

Bố nhanh chóng gọi cho Vân Du, nhưng bốn, năm lần đều không thể gọi được. Mẹ lại không yên, nhắc máy lên gọi đến số của Vũ Phong.

Ở bên này, Vân Du đang ngủ say thì nghe thấy tiếng ‘kizzzzzz’ rồi đột ngột ngã sấp mặt về phía trước, tiếng động lúc xe lật nghiêng ‘ùm’ một cái. Thanh bám tay ở trên trần xe cùng hàng loạt đồ đạc, cặp hành lý rơi xuống âm ầm. Mọi người trên xe tán loạn hò hét đập cửa kính cố gắng thoát ra. Xe khách này đã gặp tai nạn do va chạm mạnh với xe chở sắt thép, rơi xuống con kênh thấp ở cạnh đường không có rào chắn.

Ngay lập tức lấy lại tinh thần, cô nhảy xuống thành công, theo phản xạ sờ vào túi quần tìm điện thoại gọi hỗ trợ.

Chết mất! Điện thoại của cô bị bẹp sau cú nhàu nên hỏng rồi!

Vũ Phong nghe tin từ mẹ cô, chạy ra khỏi văn phòng làm việc, lên xe phi một mạch về phía con đường xe đi từ bến. Anh tăng tốc lên tới 80km/h, nhả phanh giữ bình tĩnh.

Cô chạy ra xa khỏi chiếc xe để phòng sự phát nổ bất ngờ, mệt mỏi ngồi bịch xuống đất, thở hồng hộc. Cúi xuống nhìn xuống tay mình, chắc bị mảnh kính xe cửa vào, giờ chảy máu khắp mu bàn tay. Chân vì chạy với tốc độ nhanh, vấp ngã một lần nên bị bong gân sưng tấy lên, mảnh xanh đỏ lung tung, đau tới rịn mồ hôi.

Lục túi tìm được ba miếng băng cá nhân, dán vào tay cầm máu xong ngược lên ngó, xung quanh là đường vắng, ngoài cô ra chẳng có người hay ngôi nhà nào. Trời nắng chang chang đội thẳng vào đầu, mồ hôi túa ra như tắm.

Gần mười phút sau, Vũ Phong đã đến hiện trường tai nạn, nhìn một hồi không thấy cô đâu, lại lên xe tiếp tục đi tìm, lòng gấp rút như lửa đốt.

Đi một đoạn thấy loáng thoáng bóng người ngồi ở vệ đường, linh cảm mách bảo, anh dừng xe, chạy đến, mừng rỡ nhận ra cô.

- “Vân! Anh đến rồi! Lại đây nào!”

Vừa thở phào nhẹ nhõm được đôi chút, anh lại căng thẳng khi nhìn khắp người cô toàn là vết xước chảy máu khắp các chỗ, chân lại bầm tím xanh xanh đỏ đỏ.

Cô ôm chân, định đứng lên nhưng lại ngồi thụp xuống, xoa xoa: “Chân em bong gân rồi, đau lắm!”

Vũ Phong bế cô lên xe, quay đầu về Hà Nội tới thẳng bệnh viện, không quên gọi cho bố mẹ cô: “Cháu Phong đây ạ! Hai bác cứ yên tâm, cháu đang đưa Vân về bệnh viện khám rồi!”

Vân Du giành lấy điện thoại, vội vàng trấn an hai người ở nhà: “Bố mẹ khỏi lo, con không sao đâu!...Vâng. Anh ấy đưa con đi bệnh viện kiểm tra cho chắc ăn thôi chứ có sao đâu mà, mỗi tí xước xước thôi. Bố mẹ yên tâm nhé!”

Vũ Phong yên lặng nhìn cô thở dài, vô cùng xót ruột. Cũng may là cô không có gì quá đáng ngại, không thì chắc anh không chịu nổi nữa.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình bất lực và lo sợ đến thế!

- “Tí nữa em ở trong phòng khám để bạn anh băng bó cho nhé! Anh ra ngoài mua đồ ăn cho.”

- “Khiếp chưa, bấn hết cả người rồi!”

- “Đây, mặc tạm bộ này của anh đi. Anh nhét nó vào đây cả tuần rồi nên hơi nhăn tí.”

- “Cái chân của em để yên đấy nhé, đừng động vào, đau lắm đấy!”

Vân Du đang thiu thiu ngủ, nghe thấy thế cười phá lên: “Em còn chưa kêu thì anh bảo đau gì chứ? Buồn cười quá!”

9. Chương 9

1.

Cuối tuần này, Vũ Phong quyết định sẽ tự mình lái xe đưa Vân Du về nhà. Thứ nhất là vì anh muốn gặp mặt trực tiếp chính thức với bố mẹ cô, thứ hai là để cô đỡ nhớ nhớ nhà.

Hai ông bà rất phấn khích, từ đợt bà Lê Hương lên đây chơi được ba, bốn lần thì đây là lần đầu tiên anh ra mặt.

Ông bố phấn khởi, phùng phùng hồi hóp trong lòng nhưng ngoài mặt lại tỏ ra đĩnh đạc trông cho giống một ‘tiền bối’: “Cậu về thăm gia đình tôi sớm quá nhỉ?”

Vân Du với mẹ bụm miệng cười, mong chờ xem Vũ Phong đáp trả ra sao.

- “Vân bận việc học, cháu về một mình, vừa không bình thường lại sợ con bé hậu đậu nên chưa đến thăm nhà mình được ạ.”

Ông bố lên quay đi cười khoái trá một mình: “E hèm, hai đứa yêu nhau được bao lâu rồi?”

Anh nhẩm tính một lúc, nói: “Tính đến ngày kia là tròn ba tháng”

Ông hài lòng gật đầu, định hỏi cái gì đó, xong nhớ ra, hắng giọng đuổi hai mẹ con kia ra ngoài: “Bà với Du xuống bếp nấu cơm đi, tôi còn hỏi thằng Phong mấy câu nữa. Hóng hớt cái gì!”

Sau đó, ông còn nói chuyện thêm được gần nửa tiếng nữa. Vân Du ở dưới bếp ngó lên cố gắng nhìn hiểu mà không thể thỏa mãn trí tò mò.

Đáng lẽ phải nói một tiếng cơ, vì ông muốn hỏi nhiều thứ lắm, nhưng thấy Vũ Phong cứ liếc xuống bếp như trông chừng Vân Du nhà ông nấu ăn, chắc sợ con bé lỡ tay gì đó, thế nên ông mới tha cho.

Y hệt như dự tính, Phong đại ca chạy ngay xuống bếp xua cô ra, tự mình xắn tay áo nấu cơm.

- “Anh đuổi em lên nhà á? Em đã gây họa đâu?”

- “Thế thì ngồi ra kia nhìn anh nấu. Em đứng thêm lúc nữa, lại hỏng hóc hết đồ dùng! Con gái con đứa mà chẳng nữ công gia chánh tí nào!”

Mẹ lướt qua chêm lời: “Từ trước đến nay bác có coi nó là con gái bao giờ đâu! Cháu cứ mắng nó thoải mái như với đàn ông đi!”

2.

Vân Du cực thích ăn thịt, đến nỗi trong bữa cơm cô chỉ chăm chăm ăn thịt tới no mà không cần cơm hay rau vào bụng. Vũ Phong lo lắng nên nặn đầu nghĩ cách chỉnh sửa lại sở thích tệ hại này.

Hôm nay anh nấu cơm, chuẩn bị khá nhiều món ăn, nhưng đều là chay, không hề có tí thịt nào. Trông thấy mâm cơm chỉ toàn rau và đậu, Vân Du chống nạnh tra hỏi: “Thịt của em đâu?”

Không một tiếng động phát ra.

Cô bực mình quát: “Vũ Tuấn Phong, em không đùa anh đâu nhé! Thịt của em đâu???”

Anh không thèm ngược lên nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Em ăn bớt thịt đi. Trưa nay chỉ chay thôi”

Vân Du biết ngay mình bị anh chọc một vỏ, dúi tới hoa mắt, đành phải cau có ngồi xuống ăn. Đi đâu tìm thịt được bây giờ, sắp lả rồi còn lê ra ngoài mua thức ăn mặn được ý hả?

Hậm hực lên án: “Đồ con lợn xấu xa!”

Vũ Phong cười đều, chọc chọc má đang ngậm cơm của cô: “Đến lúc nào chịu ăn nhiều rau thì mới có thịt nhé!”

3.

Vì sao Vân Du lại ăn cơm ở phòng của Vũ Phong? Đơn giản! Vì cô lười nấu ăn, với cả Ngọc cũng đã có bạn trai, bị ‘bổ ruột làm ông trùm’ đưa vào hang cạp rền luyện võ đối phó với bạn trai khi cần thiết, cô chẳng còn ai ăn chơi cùng, đành phải ăn với anh thôi.

Vân Du cảm thấy mình thật vô dụng sau gần một tháng để Vũ Phong nấu cơm rửa bát làm việc nhà, nên quyết tâm mở lời: “Bữa nay để em rửa bát cho nhé?”

Vũ Phong liếc nhìn tay cô, trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới lên tiếng: “Đừng hòng! Tay em đã xấu rồi, rửa bát thêm hại lắm!”

Cô cảm động cười hờn hờ: “Anh lo vớ vẩn! Em rửa tí là xong ý mà!”

Anh tháo đôi găng tay rửa bát ra, dí ngón tay day day vào trán cô nặng nịch: “Tôi không lo cho cô, tôi lo cho con của tôi sau này bị mẹ nó vuốt cho rách mặt thôi!”

4.

Vân Du mới mua một con chó. Nó rất dễ ăn, rất dễ nuôi, nhưng cô lại sốt ruột. Nó đã về nhà được hơn một tuần rồi mà cô vẫn chưa biết đặt tên cho nó là gì.

- “Lợn ơi! Anh nghĩ xem tên chó là gì cho nó ngẫu bây giờ???”

Vũ Phong đang làm việc, nghe thế phát phát tay: “Em thích đặt là gì thì đặt! Anh chịu thôi!”

Cô nghĩ nghĩ một hồi, đề nghị: “Tên là Phong được không nhỉ? Em thấy cái tên này quen quen.”

Anh cau mặt, vút máy tính xuống, nhào người ôm chặt lấy cô, quát: “Tên của tôi đấy cô ạ! Không phải quen quen đâu!”

Cô vừa sàm sờ anh, vừa nói tiếp: “Đặt là Bò nhé?”

Vũ Phong gật gật: “Ừ thì Bò”

Vân Du ôm lấy con “Bò” cười ngặt nghẽo: “Hahahaha, trời ơi, hahaha, từ giờ mày tên là Bò. Xin chú ý là tên này do ông chủ của mày đặt nhé! Oahaha, Bò. Há há há!”

Như là có thần giao cách cảm, Vũ Phong và chó đồng loạt nhìn nhau.

5.

Khỏe như Vũ Phong cũng có ngày bị ốm, sau đợt dịch cúm toàn thành phố.

- “Tại sao mỗi anh bị ốm? Em có làm sao đâu nhỉ?”

Vân Du vừa nấu cháo vừa càu nhàu: “Tại anh không tiêm phòng chứ. Giờ anh ốm mặc xác anh, tự lo lấy!”

Nửa đêm đó,

Vân Du ngủ gà ngủ gật, thức trông anh khỏi sốt quá cao đến gần một giờ sáng, vừa ngủ quên đi được chút ít.

Anh tỉnh dậy, thấy cô ngủ gục bên giường, không màng đến cái đầu vẫn đau như búa bổ, mò dậy bế cô lên nằm cạnh mình.

Lờ mờ mở mắt ra, cô vỗ vai anh: “Ồ? Em đang ngồi mà, anh vừa nhắc em lên giường hả?”

Vũ Phong cười cười, xoay người ôm lấy cô: “Ngủ đi, buồn ngủ thì cứ ngủ đi. Không phải trông nom gì đâu, anh đỡ rồi.”

Cô rờ trán anh, thấy hạ nhiệt mới lẩm nhẩm: “Em ngủ đây. Có gì phải nhớ gọi em dậy đấy!”

Anh phì cười, xoa nhẹ đầu cô: “Được rồi, được rồi. Yên tâm ngủ đi, anh tự lo được. Xấu như ma mà thích thức khuya làm gì chứ!”

Chẳng muốn kể, nhưng mà chưa đầy hai phút sau, Vân Du đã lăn ra ngủ như bí, làm tổ trong chăn, tay không quên nín nín góc áo Vũ Phong.

6.

Thôi thì đang chủ đề ốm yếu thì kể tiếp luôn thế.

Lúc cô vừa bước vào phòng anh cầu cứu ngày bị ốm, thực ra là rất muối mặt vì vừa mới oánh nhau gần hai tuần trước. Cơ mà vẫn mặt dày ôm cái đầu nặng trĩu nằm vật ra giường lăn lăn lộn lộn kêu la:

- “Anh lấy hộ tôi cốc nước được không?”

Anh lấy.

- “Anh cho tôi mượn cái khăn được không?”

Anh cho mượn.

- “Anh lấy cho tôi lọ dầu trong túi xách với!”

Anh lấy.

- “Anh lấy...!”

...

...

Cứ như vậy hết cả buổi, lúc Ngọc tới mới đưa được cục nợ Vân Du về phòng.

Còn lại Vũ Phong, anh ngồi dần mặt ra tự hỏi, tại sao mình có thể làm sai vặt cho cô suốt trong khi hai người chẳng có gì ràng buộc để giúp đỡ nhau.

Mặc dù đã hỏi hai tên bạn thân để giải tỏa nhưng vấn đề này làm cho anh quay mòng mòng mấy ngày liền.

7.

Ngày giữa hè nóng chảy mỡ, Vân Du mặc mỗi cái váy hai dây nằm trên ghế sofa xả quạt vào mặt, nhúng hai chân vào chậu nước giải nhiệt.

Vũ Phong nghe tiếng quạt âm ầm, bỏ việc chạy vào phòng cô: “Em tắt quạt đi, có điều hòa rồi còn gì! Thích cảm lạnh rồi chết ự ở đây à???”

Du Du bé nhỏ xoay người ra nhìn anh cầu nhàu: “Nóng lắm! Em chết khô rồi ì ì ì!”

Tầm mắt Vũ Phong liếc trúng vào ‘chỗ nào đó’, anh đỏ mặt, kiềm chế cảm xúc lao thẳng ra ngoài mà không nói thêm câu gì.

Cô thấy là lạ, vội đuổi theo, đu người lên lưng anh giữ lại làm cho ra nhẽ: “Anh làm sao đấy?”

Anh bị ‘cái gì đó’ mềm mềm áp vào lưng, hốt hoảng bỏ cô lại chui vào phòng khóa trái cửa: “Em về phòng đi, anh có việc một chút”

Vân Du bất ngờ bị anh đuổi khéo, ngồi phịch xuống ngay cửa phòng anh khóc dỗi: “Huhuhu, anh ghét em rồi! Không yêu nữa thì nói luôn đi còn bày đặt! Huhuhu, đồ con lợn!!! Huhuhu”

Vũ Phong thở dài vội vã mở cửa, lôi cô vào trong giải thích: “Không phải anh ghét em, khổ quá cơ! Tại em nên anh mới phải khóa cửa đấy!”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, hỏi: “Sao lại tại em? Anh buồn cười thế nhờ!”

Anh quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn vào cô: “Em nhìn lại xem em đang mặc cái gì? Anh là bạn trai em và anh cũng là người đàn ông bình thường thôi!”

Vân Du ngó người ra, cười ha hả: “Trời ạ! Nóng quá nên em mới phải mặc vậy chứ! Anh cứ nói hăng ra đi, ngại cái gì!”

Vũ Phong không thể nhịn nổi nữa, kéo Vân Du vào lòng mình, hôn cô.

10. Chương 10

1.

Vân Du tò mò về Tú và Vũ, kéo góc áo Vũ Phong hỏi: “Anh biết hai người họ, hi hi, thích nhau từ lúc nào?”

- “Ừm, tầm hơn một năm trước”

Sự tò mò dâng lên, cô lại hỏi: “Anh nghĩ sao về mối quan hệ này? Có ủng hộ không?”

Anh thản nhiên trả lời: “Chẳng sao cả, cũng chấp nhận được. Chỉ là hơi phản tự nhiên một chút thôi”

Cô đang định vỗ tay khen ngợi bạn trai mình có tư tưởng phóng khoáng, tiến bộ thì anh đắp cho một câu: “Kể ra thì hơi tốn dầu ăn một tí.”

Vân Du đơ ra rồi chợt hiểu, cười sảng sặc: “Vũ Tuấn Phong! Trong dầu anh đang tưởng tượng ra cái quái gì thế hả???”

2.

Ngọc rất rất thích ăn pizza, có thể ăn tới bội thực luôn được. Hôm nay nàng ta tranh thủ ngày được ông bố ‘phát xít’ thả rông, ngay lập tức rủ Vân Du đi ăn. Du Du bé nhỏ hí hửng đi, quên luôn việc gọi điện cho anh báo cất cơm bữa tối.

Bên này, hai con người đang ăn uống trò chuyện hết sức vui vẻ, quên tiết mọi thứ trên đời, cười nói âm ỉ cả phòng.

Bên kia, Vũ Phong vừa đi khảo sát thị trường về, tiện thể rẽ qua siêu thị mua chút đồ ăn lạ lạ nấu cho cô ăn đổi món.

Anh đã tốt nghiệp được bốn tháng, đã chính thức làm chủ chuỗi nhà hàng, chuyển sang ở riêng tại một căn hộ trong chung cư nổi tiếng. Có hai chìa khóa, anh cầm một chiếc, còn lại đưa cô.

Hí hửng mong chờ bạn Du khen, ai ngờ cô không có nhà. Anh lo lắng gọi điện cho cô 5 6 lần liên tiếp.

”

~7 giờ tối, anh gọi em không nhắc máy. Không một tin nhắn từ trưa nay

”

Vũ Phong tắc lưỡi, bước vào bếp, đeo tạp dề nấu cơm đợi cô về, dù sao thì cũng không lo ai dám động vào cô.

1 giờ 23 phút sau, Vân Du mở điện thoại xem giờ, ngó thấy mấy cuộc gọi nhỡ từ Vũ Phong, vội vội vàng vàng nhắc mông đi trả tiền, lôi Ngọc lên xe, bảo bác tài đưa ngay tới khu chung cư.

Mếu máo nhìn Ngọc: “Thôi chết rồi mày ơi! Mãi chơi không gọi cho Phong, tí anh ấy xử đẹp tao mất! Hu hu hu”

Ngọc dũa dũa móng tay, bình tĩnh nói: “Mày lo đêch gì! Anh ấy chả bận lo xem mày có mất sợi lông nào không ý, làm gì dám xử mày! Gớm...làm quá lên!”

Vừa mở cửa vào nhà, cô lồm la lồm lét nhìn xung quanh, khẽ gọi: “Phong ơi! Anh đâu rồi?”

Ừ uôi, sợ quá còn không dám gọi là Lợn như mọi khi kia!

Anh thấy cô về, thở phào, nhẹ nhàng nói: “Lên phòng thay đồ đi, xong xuống đây ăn tối”

Ngồi yên vị, Vân Du liếc nhìn bàn ăn toàn món ngon, cảm thấy vô cùng vô cùng tội lỗi: “Anh không mắng em à?”

Anh cười, vươn tay sang bẹo má cô: “Về là được rồi, mắng mỗ cái gì chứ! Lần sau rút kinh nghiệm nhớ gọi về báo cho anh một tiếng. Nhớ chưa?”

Tiếp tục nói: “Cái tính hay quên, đường quanh đây còn không nhớ được một góc lại còn xí xốn!”

Vẫn tiếp tục nói: “Nhỡ xảy ra chuyện gì, em định vứt anh đi đâu?”

Vẫn vẫn tiếp tục nói: “Dạo này em gầy lắm, ăn thêm nhiều vào nữa đi!”

Cô im lặng nghe anh làu bàu xong, bỏ bát đĩa xuống, chạy sang ôm chầm lấy anh.

Vũ Phong cười toe toét: “Cô cứ ngoan như thế này có phải tôi đỡ mệt không!?”

3.

Phản ứng của mọi người khi biết Vũ Phong và Vân Du ở chung với nhau tại căn hộ:

Ông bố ngồi trước ti vi, rung đùi, phán: “Sớm muộn rồi cũng phải thế, có sao đâu mà thằng Quân nó làm như cháy nhà chết người không bằng!”

Bà mẹ ngồi cạnh chép miệng: “Thế mà đợt trước nó bảo tôi, con trai thời nay chỉ đáng xách dép cho nó. Giờ thì xem đi! Xem nó tò tò theo trai nhà họ kia!!!”

Ngọc: “WOW! Tao ước được như mày quá mà ông bố của tao không cho!”

Tú & Vũ: “Vân Du cố lên! Vân Du cố lên! Chiến thắng áp bức bóc lột chế độ tư bản Vũ Tuấn Phong - tên xấu xa! Cố lên!”

Bà Lê Hương sung sướng, thuê người sắp đặt hết mọi nội thất, đến tận trường đón Vân Du vào nhà.

Anh Khôi - một trong những người theo đuổi Vân Du gào khóc trong đau khổ: “Anh cũng tốt lắm mà sao em không thích anh!!! Guây sờ ma???”

Ông anh trai kĩ tính kiên quyết phản đối: “Không được! Tuyệt đối không được!!! Đã có gì ràng buộc nhau đâu mà ở chung?! Không được!”

Vũ Phong nghe thấy ông anh rể tương lai cầu nhàu, ôm lấy cô livestream cố tình khoe, lại còn tag anh ý vào: “Anh xem nhé, giờ Vân là của tôi!”

4.

Vũ Phong cũng mắc một căn bệnh mà trích dẫn chính xác trong ngôn lù gọi là ‘bệnh tức giận lúc rời giường’.

Vân Du biết nhưng vẫn thích chọc anh bằng được mới vui >.

Như sáng nay, cô dậy từ sáu giờ mở nhạc to ầm ầm đến rung cả nhà, chạy ù chui vào phòng anh hét: “Lợn ơi! Lợn! Sáng rồi, dậy nấu ăn cho em đi!”

Anh bị gọi cho thủng màng nhĩ, ngái ngủ cuốn chăn. Thực ra do tối qua làm việc quá nửa đêm nên sáng nay rất buồn ngủ. Nhưng không muốn mắng cô, nên chỉ quơ tay xua đuổi: “Anh buồn ngủ, tẹo nữa dậy. Em rủ Ngọc đi ăn sáng đi, ăn pizza hay gì cũng được!”

Cô không chịu dừng lại trò đùa ngu dại, lại ngồi phịch bên giường, thò tay bịt mũi anh T.T

Được gần một phút, anh khó thở, mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, kéo cô lên giường nằm cùng mình: “Tại em làm anh thức đấy nhé! Lại đây ru anh ngủ lại đi!”

Vân Du méo mặt vì bị anh ôm chặt, sau đó tặc lưỡi, cam chịu, rúc rúc vào ngực anh quyết định ngủ thêm vài giấc nữa.

5.

Vân Du cực kì yêu thích việc phá phách Vũ Phong lúc làm việc. Anh vì muốn tiết kiệm thời gian ở cạnh cô nhiều hơn nên không đến công ty mà ngồi nhà làm luôn.

-“Lợn ơi! Em đói lắm!”

-“Anh làm sẵn bánh trong tủ lạnh, lấy ra mà ăn!”

-“Lợn ơi! Em buồn ngủ quá!”

-“Anh mua son cho rồi đấy, ngắm đi cho hết buồn ngủ. Hôm qua anh vừa mua loại gì ấy nhỉ, à, Kat Von D!”

-“Lợn ơi...!~”

-“Lợn ơi!...”

Cứ thế cứ thế, cô kêu cái gì, anh kiên nhẫn trả lời lại cái đó một cách đầy đủ, trong lòng cũng không bức tức gì, ngược lại còn rất vui.

Bất chợt: “Em đau bụng quá hức hức! Lợn ơi!!!”

Vũ Phong vội vàng chạy ra phòng khách: “Đưa anh xem nào!”

Cô chỉ bụng dưới, gào khóc thật to: “Đau quá! Đau ơi là đau! Anh chữa đi!!!”

Anh liếc nhìn lịch treo trên tường, thở dài ngao ngán: “Em đến tháng rồi, không để ý à? Trời ơi!”

Cúi xuống bế cô một mạch vào phòng nằm: “Năm yên đây, anh đi nấu cháo. Ngốc quá đi thôi!”

Cô bấu môi, ngoan ngoãn kéo chăn đắp kín mặt.

Công việc gì gì đó đã bị Vũ Phong vứt vào một phát ra đằng sau, chẳng mấy may quan tâm nữa.

11. Chương 11

1.

Vũ Phong học rất tốt, điều đó không ai phủ nhận. Vân Du dù lười nhưng ngày nào cũng bị anh bắt ngồi vào bàn học một tiếng.

Đang học, cô chợt la thất thanh: “Lợn ơi!!! Không ổn tí nào rồi!”

Anh giật mình chạy từ phòng làm việc sang phòng sách, nắm vai cô hỏi: “Có chuyện gì? Anh vừa mới sang kia làm báo cáo một chút thôi mà?”

- “Từ sau em không để anh dạy em nữa đâu! Nguy cơ lắm!”

Ó??? Vũ Phong thắc mắc: “Sao thế?”

Cô đưa tay vuốt vuốt ngực: “Em mãi ngắm anh không học được, không học được ý, sút đi thì chết, hồng bét, hồng bét, trời ơi hồng bét ấy!”

Anh cười vui vẻ, kéo cô đứng dậy: “Muốn đi chơi thì nói luôn đi, vòng vo tam quốc!”

2.

Có lần cãi nhau, hai người đều giả vờ mình tức thật tức, quay mặt về hai bên, không ai thềm nói với ai một câu.

Vũ Phong không chịu được, chỉ thẳng vào Vân Du quát: “Phạm Vân Du! Em nghe cho rõ đây này!”

Cô hơi sợ, chầm chậm chầm chậm quay lại, vẫn cố tình cứng đầu cứng cổ: “Muốn gì?”

- “Muốn gì hả? Muốn em nghe cho kĩ những gì anh định nói!”

Cô giật mình, lo sợ, định xin lỗi thì Vũ Phong nhắm mắt vào hét đại: “Anh xin lỗi! Là anh sai, không được cãi nhau với em! Tha lỗi cho anh!!!”

Vân Du: “...”

3.

Vũ Phong để ý mấy lần thấy cô mơ ngủ đòi ăn bánh kẹp phô mai, thế là, sáng hôm sau đi bộ gần 4km mua cho cô bọc bánh, đưa cho cô: “Của em này!”

Vân Du tròn mắt hỏi anh: “Ồa! Sao anh biết em thích ăn?”

Anh bóc túi bánh, rót cho cô cốc sữa, đứng đỉnh trả lời: “Đêm qua em ngủ mơ lèm bèm nói muốn ăn, sáng nay tranh thủ đi bộ anh đi mua luôn. Em khen anh đi!!!!!!”

4.

Đêm nay Vũ Phong mất ngủ, gác tay lên trán suy nghĩ một việc rất hệ trọng: Anh muốn kết hôn với Vân Du!

À thì đúng là việc này hệ trọng thật!

~Anh đã bàn bạc với mẹ và bố mẹ vợ tương lai, tất cả họ đều ủng hộ, vì anh đã đi làm ổn định để nuôi cô và cô cũng đã đủ “mười tám tuổi”

Kế hoạch là hai người sẽ đi đăng ký kết hôn ngay sau khi...cầu hôn và cô học xong đại học sẽ làm lễ cưới thật lớn! Vấn đề chỉ ở Du Du bé nhỏ của anh nữa thôi!!!

Anh xoa xoa trán, lau đi mồ hôi hột, cầu hôn mà áp lực quá hức hức!

5.

Nằm vắt tay lên trán suy đi tính lại tới gần ba giờ sáng, thấy mình không thể thông suốt, Vũ Phong bật dậy, chạy sang đập cửa nhà bên đòi Tú và Vũ tư vấn.

Tú ngáp ngủ cầu nhàu: “Mày hỏi cũng như không ấy! Hai đứa này có hiểu gì về tình yêu nam nữ đâu mà!”

Anh gắt: “Tao hỏi thằng Vũ xem nên cầu hôn thế nào, đêch phải hỏi mày đâu mà làm mình làm mẩy. ĐM lâu chưa ăn đập rồi nhớ đúng không???”

Vũ bưng ba ly cà phê từ trong bếp bước ra: “Ngồi đây tao bày kế cho. Xời, đơn giản!”

6.

Đúng theo phương châm “Đơn giản mà không đơn giản” của Vũ ‘quân sư’, thì mọi bước trong kế hoạch “Cầu hôn du côn” đều vô cùng ngắn gọn, rõ ràng, không sến sẩm.

Vũ Phong phụ trách đi mời gia đình hai bên và chọn nhẫn; còn phần bối cảnh và địa điểm sẽ do Tú Vũ đảm nhiệm. Ngọc cũng tham gia vào một phần trong kế hoạch với vai trò Makeup Plus và dẫn Vân Du tới sự bất ngờ. Bố mẹ Vân Du và bà Lê Hương mừng hóm, rủ nhau đi ăn hải sản và hát karaoke thâu đêm để ăn mừng.

Cô để ý thấy có gì đó mờ mờ ám ám, nhăn trán hỏi anh: “Mọi người giấu em cái gì à? Sao em thấy lạ quá!”

Anh cười giả lả, cố gắng phân trần: “Chẳng có gì đâu mà!”

Cô lườm anh, đe dọa: “Hay là anh đi làm gì đó bên ngoài, bị họ bắt gặp, sau đó anh đút lót họ nhờ giấu giếm em? Em mà biết được thì anh đập gan đập phổi nhé!”

Anh vội vàng lắc đầu chối bỏ: “Tuyệt đối không phải thế đâu! Em không được nghĩ linh tinh về anh vậy chứ!!!”

Đùa à? Cô mà không nói để anh nghĩ đến, thì từ trước tới nay trong đầu anh chẳng bao giờ có suy nghĩ ‘táo bạo’ đến thế.

Thấy không? Có thấy anh tốt không? Có thấy anh yêu Vân không? Có ai thấy không???

7.

Mọi việc đã được chuẩn bị hoàn tất. Ở bên kia, Vũ Phong đang thay đồ cùng với Tú Vũ kiểm tra lại tất cả, đảm bảo không có lỗi sai gì. Ở bên này, Ngọc đã dùng một lí do kì dị nào đó, bắt Vân Du ngồi yên một chỗ trang điểm, làm tóc và thay đồ...

Ready...Steady...Go!!!

Vân Du được dẫn đến nơi tổ chức, chính là khuôn viên sau trường nơi cô tỏ tình với anh. Tất nhiên hôm nay Vũ Phong đã đuổi hết học sinh ra khỏi đó, chỉ chừa lại gia đình và bạn thân.

Du Du bé nhỏ bị hai tay Vũ Phong che mắt, khó chịu: “Em không thấy đường bước! Anh thả tay ra đi! Hâm à, bày đặt che mắt, có phải cầu hôn đâu chứ?!”

- “Không được, em cứ đợi thêm xíu đi!”

Tú mở nhạc lên, cánh hoa hồng khô được Ngọc và mấy chị em trong nhà đứng từ trên cao rải xuống.

Anh bỏ tay ra, Vân Du nhìn nhìn mọi thứ xung quanh, ngạc nhiên quay lại hỏi: “Ồ! Gì thế này?”

Anh cười toe toét, thành thật khai báo: “Cầu hôn em!”

- “Hả...?”

Anh nữa quỳ xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành: “Em lấy anh nhé?”

Không được sến không đồng nghĩa với việc tỏ tình khô không khóc như lầy đầu Phong ơi!!! - dân tình hét lên

Vân Du đơ ra, vừa bất ngờ, vừa mải miết suy nghĩ. Liếc sang hai bên, thấy vẻ mặt hào hứng của các thành viên trong gia đình, chắc hẳn ai cũng đồng ý rồi. Lại nhìn về phía anh, thấy được vẻ mặt đó thật sự chân thành, thật sự yêu mình, thật sự háo hức.

Cô hít sâu, cảm thấy như đây là quyết định nhẹ nhàng nhất cuộc đời mình, gạt đầu.

Vỗ tay nào!!! - dân tình bắt đầu rào rào vỗ tay.

Vũ Phong khẽ cúi gần tai cô, rừ rừ: “Anh yêu em!”

Và vì anh yêu em, nên việc làm chỗ dựa cho em cả cuộc đời này đã được định sẵn từ rất lâu rồi!

8.

Hai người bước ra từ Ủy ban Nhân dân, tay cầm tờ giấy kết hôn vẫn còn lưu mùi mực in. Vân Du ngược lên hỏi anh: “Giờ thì em là vợ hợp pháp của anh rồi hả?”

Vũ Phong kiên nhẫn trả lời: “Đúng rồi. Giờ em là vợ của Vũ Tuấn Phong!”

Cô giật mình túm áo anh gào lên: “Em quyết định nhanh quá! Trời ạ! Thành hoa có chậu rồi! Trời ơi!!!”

Anh cúi xuống hôn má cô: “Trời đây! Ta cấp phép cho con được lấy Vũ Tuấn Phong làm chồng. Và quyết định đó sẽ cho con ông chồng đẹp trai làm ra tiền yêu con tới hết cuộc đời!”

Như một lời cầu nguyện, lại như một lời hứa hẹn, hứa với nhau rằng, sẽ nắm tay và đi cùng nhau mãi mãi!

12. Chương 12

1.

Quay trở lại chuyện mục sống ảo của cặp đôi nhà ta

Vũ Phong sửa lại tên của cô trong danh bạ thành “Vợ 18 tuổi”

Vân Du sửa lại tên của anh trong điện thoại thành “Chồng tớ là ví tiền biết đi”

Cùng nhau đổi trạng thái trên facebook, từ “Đang trong một mối quan hệ” thành “Đã kết hôn” khiến bao người khiếp đảm.

Vân Du nghĩ nát óc, nghĩ không ra liền hỏi anh: “Lợn ơi! Sao anh lại lưu số của em trong điện thoại là vợ 18 tuổi?”

Anh cười cười, nhét một miếng bánh vào miệng cô, bản bựa trả lời: “Em đủ mười tám tuổi thì anh có thể làm gì em?”

Rồi không để cô vợ khủng long kịp phát tác, anh nhanh chóng hỏi lại: “Thế sao tên của anh vừa dài vừa dị thế kia?”

Vân Du chỉ chỉ vào màn hình máy tính, có hóa đơn cô vừa đặt hàng trên Zara: “Chồng ơi! Hóa đơn thanh toán ba triệu bốn trăm ngàn đồng chẵn, được freeship, chiều nay giao đến nơi, anh trả tiền đi!”

Ồ! Hóa ra ví tiền được hiểu theo nghĩa đó!

Vũ Phong thở dài thườn thượt: “Để chiều anh đưa đi shop là được rồi, đợi lấy hàng thế mệt bỏ xừ!”

2.

Vũ Phong là thành phần vô cùng, vô cùng đáng được cưng chiều trong gia đình nhỏ hai người Phong Du, bởi vì anh là một anh chồng được miêu tả trong ngôn tình là “thê nô”, nói toẹt ra là vợ nói gì nghe nấy, ừm, thì trừ một vài trường hợp.

Này nhé, đi làm về sớm, mà ra khỏi công ty, không đi siêu thị thì về nhà ngay lập tức. Tối nào trước khi đi ngủ cũng pha cho vợ một cốc sữa nóng, nói là uống để tăng chiều cao >.

Vân Du khoái lắm, chỉ thiếu nước đi khoe khắp làng khắp xóm thôi!

3.

Có rất nhiều người nói rằng, Vân Du quyết định lấy Vũ Phong sau hơn một năm hẹn hò là quá vội vàng, trong khi người ta thì năm bảy năm. Nhưng việc này chẳng khiến cô bận tâm là mấy, bởi vì cuộc sống hôn nhân toẹt với ông mặt giời giữa hai vợ chồng cô.

Phải nói Vũ Phong làm chồng khá xuất sắc. Nào là giặt giũ, phơi phóng quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa. Hơn nữa lại vô cùng kiên nhẫn với tính cách hâm hâm dở dở của Vân Du.

Vân Du tặc lưỡi, nếu đã vậy rồi thì còn gì phải nghĩ ngợi về miệng lưỡi thiên hạ?

4.

Vân Du ngồi xem phim, thấy đứa bé quá đáng yêu liền quay sang hỏi Vũ Phong đang đọc báo cáo doanh số: “Anh thích con trai hay con gái hơn?”

Anh giật mình, vội vàng vứt bỏ giấy tờ, giữ vai cô khuyên bảo: “Chưa được đâu! Dù sao em cũng mới có 18 tuổi, còn đang học đại học nữa! Mà rủi ro thì đầy ra, nhờ đâu tiền sản giật thì sao???”

Vân Du hiểu ý anh, cốc đầu anh một nhát: “Anh hấp à? Em hỏi là hỏi thôi chứ đã có ý gì đâu mà anh xiên xẹo?”

- “À, ờ! Thế thì cả hai nhé? Đều thích cả! Căn bản em là mẹ bọn nó nên anh yêu hết thôi!”

Du Du bé nhỏ đỏ mặt tía tai quay đi!

Xem thêm một lúc nữa, tới đoạn nữ chính bị đuổi việc, nhà lại nghèo, cô tưởng tượng ra hoàn cảnh của mình, bèn hỏi: “Em tưởng tượng nhé, sau này em xin việc không được, anh có nuôi nổi em không?”

Anh chăm chú nghe, nghe hết thì bực mình, quay mặt đi!

- “Ồ??? Anh lại làm sao rồi!”

Vũ Phong giải thích: “Thế anh không nuôi được vợ anh thì anh còn lấy nó làm gì?”

5.

Vân Du nổi hứng lau dọn nhà cửa, lỡ tay vung mạnh làm vỡ mất cái vòng tay lục bảo bà Lê Hương tặng nhân ngày đăng ký kết hôn. Trùng hợp, Vũ Phong bước vào nhà. Anh thấy đồng mảnh vỡ, ngó xung quanh một chút, lại quay đầu đi ra ngoài mà không nói lời nào.

Vân Du tủi thân, ngồi thụp xuống, mắt đỏ trực khóc mà không dám khóc.

Anh đi mua bông băng sát trùng về, nhìn cô ngồi dưới nền nhà cắn ngón tay, trông tội tội, quýnh lên chạy đến: “Đưa tay cho anh xem nào! Có đứt ở đâu không?”

Cô chỉ vào đồng bông, hỏi: “Anh mua nhiều thế làm gì? Em có làm sao đâu!”

- “Thế sao còn khóc nhè? Anh lại tưởng mảnh vỡ đâm vào tay chảy máu, nhà mình con hết sạch bông, xuống tầng đi mua”

Vân Du thực thà thú nhận: “Có đâu mà! Em sợ anh mắng nên mới vậy thôi!”

Vũ Phong thở dài, cười nhẹ, hôn lên trán cô trấn an: “Vỡ rồi thì kệ nó đi. Em không sao là được”

6.

Kể từ khi yêu nhau đến lúc hẹn hò rồi lấy nhau, Vân Du chưa từng đến nhà hàng của anh lần nào. Thế nên hôm nay cô một mực đòi anh đưa tới đó cho biết.

Thiết kế đơn giản, tông chủ đạo là màu kem sữa nhẹ nhàng. Chi nhánh này có tất cả 15 phòng ăn riêng, 1 phòng chung lớn nhất. Riêng phòng của nhân viên ở đằng sau, liền kề với hồ nước nhỏ.

Cô thấy nhân viên ở đây đều rất lịch sự, tính tình hiền hòa, cách nói chuyện, tiếp khách chu đáo, chuyên nghiệp. Hơn nữa đồ ăn lại siêu siêu ngon!

Chẳng trách lúc nào cũng đông nghịt khách ra vào.

Một cô bé làm việc bán thời gian, hăng hái đến hỏi chuyện cô, sau khi gật đầu chào Vũ Phong: “Em chào chị Du! Nghe mọi người nhắc đến chị suốt, giờ em mới gặp chị!”

Vân Du thấy em gái cười tươi rói, có thiện cảm, liền đuổi Vũ Phong đi chỗ khác, vừa đi thăm thú nhà hàng, vừa tán phét với cô bé.

Đến trưa, hai người ăn luôn ở nhà hàng rồi mới về.

Cô thích thú kể chuyện cho anh, khen rồi rít: “Woa! Em thích không gian với cách làm việc ở đây thật! Từ sau phải năng đi chơi kiểu này mới được!”

Vũ Phong cười: “Hôm nào thích thì đi. Còn mấy địa chỉ ở Hà Nội nữa, từ từ khám phá!”

Hai mắt phát sáng, xoa xoa tay: “Khách đông thế thì thu nhập cao lắm nhĩ? Oa hahaha, chồng em giàu thật đấy!”

7.

Vân Du vừa mắc tội ngủ muộn, nên sáng dậy hai mắt thâm quầng lên trông cực kỳ đáng sợ. Vũ Phong quay sang nhìn thấy vợ mình như gấu trúc, hơi giật mình, sau đó dựng cô dậy, quát một thôi một hồi.

Vân Du bĩu môi, im lặng không nói gì, để mặc anh lụi cụi xuống bếp nấu ăn sáng.

Anh nấu xong, vào phòng, thấy cô vẫn ngồi đần mặt trên giường, vội vàng nhận lỗi, còn cố ý nói to: “Anh xin lỗi vợ, lần sau không mắng em nữa! Giờ ra bàn ăn sáng nhé? Rồi tí vào ngủ bù”

Vân Du lén cười, véo má anh hỏi chơi: “Tưởng anh giận lắm cơ mà?”

Ai ngờ Vũ Phong thực thà nói: “Đâu có, làm gì có chuyện anh dám cẩu em. Chẳng qua nhìn thấy em vậy anh lo quá nên quát thôi!”

8.

Sáng hôm đó, Vũ Phong đưa mẹ và Du Du bé nhỏ của mình đi mua sắm. Từ đầu đến cuối toàn là bà Hương mua, vì bà muốn sắm sửa lại tủ quần áo.

Đứng trước quầy thanh toán, hóa đơn gần 14 triệu, Vũ Phong mở ví ra, nhìn mẹ than thở: “Mẹ tự trả tiền đi! Nãy giờ mẹ tiêu của con nhiều lắm rồi đấy!”

Bà Hương cũng không hề khó chịu, móc tiền của mình ra, trả xong xuôi rồi mới hỏi nhỏ con trai: “Mẹ vừa liếc ví con rồi, còn cả chục củ, định làm gì thế hả? Hehehe”

Anh vuốt mặt, trung thực trả lời: “Con còn mua son cho vợ con chứ! Mẹ quên à???”

Bà mẹ vỗ đầu, nhớ ra, quay sang con dâu cười hề hề: “Ồ nhĩ? Mẹ quên mất. Giờ hai đứa đi đâu thì đi đi! Kệ mẹ!”

Vân Du này giờ nhìn hai mẹ con nhà nọ dở hơi cùng lúc, cười sằng sặc.

9.

Tháng này công việc ở nhà hàng rất thuận lợi. Vũ Phong cầm một cọc tiền về, đưa toàn bộ cho vợ, cười toe toét: “Em thấy anh giỏi chưa, kiếm tiền về cho em tiêu thoải mái nhé!”

Cô cũng cười toe toét, xoa xoa đầu Vũ Phong, vui vẻ khen ngợi: “Giỏi lắm! Cái ví càng ngày càng dày rồi!”

Vũ Phong vỗ ngực tự đắc: “Hahaha, chồng em mà!”

10.

Từ ngày hai người về chung một nhà, Vũ Phong trở nên nói rất nhiều. Diễn hình là sáng hôm nay, anh cứ lèm bèm về vấn đề lười tập thể dục của cô. Thế là, đổi nhau, đơn giản vậy thôi!

Vân Du tức quá gắt lên: “Anh nói lắm thế! Đi dán băng dính vào miệng đi!”

Anh quay mông bỏ đi.

Lát sau,

Vân Du đói quá, phải mở miệng gọi: “Lợn ơi... Em đói! Anh xem có gì ăn ngay được không?”

Anh lẳng lặng từ trong phòng làm việc, đi sang chỗ cô ngồi viết truyện. Vân Du thấy anh không nói gì, câu: “Xem anh kia, chẳng nói được câu nào!”

Sau đó, cô ngước lên, giật mình!

- “Vũ Tuấn Phong, anh bị điên à??? Dán băng dính vào miệng làm gì?”

Vũ Phong tháo băng dính ra, đáp: “Tại em bảo anh dán, nên anh dán thôi. Em nói là không nghe lời vợ là hư mà, nhớ không?”

11.

Vũ Phong viết vào nhật ký của mình như sau:

“Thực ra, việc chấp nhận lấy cô ấy, tức là đã yêu cả tính xấu rồi. Nhưng chẳng hiểu sao, cứ cảm giác mấy tật xấu ấy ảnh hưởng tới vợ là lại không chịu được, nên quạu cộ chút thôi.

Không biết bản thân đã yêu con bé đến mức nào rồi, chỉ biết thấy con bé không chịu chăm sóc bản thân cẩn thận, mình thấy có lỗi lắm. Vì có người khuyên rằng, người chồng tốt phải để cuộc sống của mình nằm trong cuộc sống của vợ. Vợ không khỏe, mình cũng không vui!

Có nhiều người không hiểu, nói rằng tôi và Du chỉ là yêu nhất thời thôi, chẳng bền lâu đâu. Họ có biết đâu, có lẽ tình yêu của tôi dành cho cô ấy lớn lắm, không thể đo nổi. Chứ không yêu, đồ ai chịu được tính cách đã man từ trong trứng ỷ!

May mà lấy được tôi, không thì chẳng biết ăn cái gì, vì cô ấy nấu ăn tệ lắm, chắc chỉ mỗi món đậu luộc là ăn được mất, thế mà suốt ngày đòi đồ ăn ngon ơ là ngon cơ!

Tôi vốn là người trầm tính, tại con bé, bây giờ thành người lắm mồm lắm miệng, khó tính, cau có luôn rồi!

Nhưng mà không sợ bằng vợ chê mình xấu đâu! Đừng tưởng nhé! ~~ Đẹp trai là lợi thế đấy!

Đi làm về mệt, một mình gồng mười mấy cái nhà hàng to oạch, không cẩn thận thu chi, bị rút ruột thì lấy đâu ra tiền cho vợ? Cứ nghĩ thế lại gắng sức. Cơ mà mệt đến đâu, về đến nhà, để đứa trẻ to xác đẩy ôm thì bao nhiêu mệt cũng đi đâu mất, lại xông vào làm việc nhà hùng hục.

Chắc sẽ không ít người nói tôi nhu nhược, sợ vợ đấy. Ừ thì có thật. Chủ yếu vẫn là, mình nghĩ, lấy vợ về chỉ để chiều vợ thôi!

Còn tất cả những điều làm cho vợ, chỉ muốn cho vợ biết, mình yêu vợ như thế nào!”

12.

Đấy đấy, thấy nhật ký của anh Phong ‘thâm tênh’ chưa??? Mà đừng tưởng mỗi anh ấy viết nhật ký nhé, Vân Du cũng viết đấy, mà sến sẩm chẳng kém lý nào đâu!

Thực ra cả quyển dày cộp cũng chỉ nhiều đây chữ thôi:

“Vũ Tuấn Phong, quyết định lấy anh là quyết định sáng suốt nhất trong đời em. Tuy em chẳng nói ra em yêu anh thế nào, nhưng anh hãy luôn hiểu rằng, anh luôn là cả thế giới của em nhé!”

Vũ Phong và Vân Du, đến với nhau nhờ định mệnh, và bên nhau do duyên phận? Nhờ cả tình yêu giữa họ nữa!

Có lẽ họ là người khờ khạo, mãi mới nhận ra tình yêu dành cho nhau, rồi đến sau này, họ mới hiểu được, tình yêu - món quà tuyệt đẹp nhất của tạo hóa đã kéo họ lại gần nhau.

Có câu này, họ luôn ghi trong lòng, chẳng ai nói ra, nhưng ai cũng hiểu:

“Nhiều người tên Du, cũng nhiều người tên Phong.

Nhưng Phong Du thì chỉ có một!”

Chỉ một mà thôi!

Hoàn thành.

2/10/2017

Black An.Jell

Always love you!

13. Chương 13: Kết

Mười hai chương, ba tháng trời. Có lẽ ít người lè mề như tôi. Nhưng để câu truyện có thể truyền tải hết thông điệp cho các độc giả, thì 3 tháng cũng không quá dài chứ?

Thông điệp thì ngắn thôi, ẩn ẩn hiện hiện trong từng câu chữ, các bạn đọc, và suy ngẫm, sẽ thấy ngay thôi.

Tôi lè mề như vậy, là để chọn ra những câu từ trau chuốt nhất mình có, đưa vào bộ truyện.

Phong Du, Phong Du, Phong Du, đọc xong thì hai chữ này vẫn hiện trong đầu các bạn hả? Hahaha.

Nhiều người nói rằng, cách hành văn của tôi trong bộ truyện này quá rắc rối, loạn não loạn óc, nhưng tôi không thấy vậy. Chỉ cần các bạn đọc kỹ, xâu chuỗi lại các sự việc là ra mà! Các chi tiết đều liên quan đến nhau.

Thực ra ý tưởng câu chuyện này đến rất tự nhiên. Tôi ngủ mơ thấy đoạn đầu, đó là cảnh hai người gặp nhau và ánh nhau >.<, sau=“” đó=“” khi=“” thức=“” dậy=“” tôi=“” lập=“” tức=“” viết=“”>

Khá là buồn khi nó không được đón nhận như ba bộ truyện trước, vì end rồi mà mới hơn 1000 view, huhu đau lòng quá. Nhưng chẳng sao cả, sẽ vẫn có người thấy hay, và âm thầm, ủng hộ bộ truyện.

Lại một cái thực ra nữa, tôi sắp đi học xa nhà, nên có khi, mong muốn được như Vân Du, nên mới mơ thấy nó, và viết lại.

Buồn cười quá!

Lan man đủ rồi!

Tôi chỉ muốn cảm ơn những người đã ủng hộ và đọc bộ truyện này, cũng như ủng hộ tôi trong quãng thời gian qua. Không có các bạn, những độc giả đáng iuu, thì bộ truyện không được đầy đủ như thế!

Mong là, các bạn hãy nhớ tới bút danh của tôi, Black An.Jell

Ấy ấy, đừng có quên nhé!

Vì tôi sẽ trở lại!

Thật lòng cảm ơn các bạn, đã đọc tới những dòng cuối cùng này!

Cảm ơn!

Black An.Jell

Always love you!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-va-anh-thanh-xuan-ruc-ro>